

Předmluva Páně

3. srpna 1840

Je dobře obrátit častěji na leccos své citové oči a pozorovat tu Mou lásku a moudrost - i kdyby předmět, který má být pozorován, byl sebenepatrnější!; neboť je v něm vždy něco nekonečného a je tedy také hoden duchovního pohledu, protože vše, v čem se skrývá nekonečno, je atomem ode Mne, v němž vládne věčné bytí.

Dávám-li vám nyní v malé písni předbzučovat něco mouchou, která zůstává bez povšimnutí, pak považte, že i toto nepatrné zvířátko nenáleží k nespočítaným; neboť jsou-li Mně po všechny nekonečnosti a věčnosti číselně přesně známy atomy světla a monády éteru, jak by Mně neměla být známa moucha, k jejímuž vytvoření je zajisté třeba více nežli jedné miliardy atomů?! Proto nechme trochu bzučet mouchu! Nuže piš titul:

MOUCHA

Bzučí čilá moucha vesele bzučí dále,
líbeznou píseň Mně, mocnému Tvůrci, k chvále.
Bzučí, v radosti slastné v lásku jen se noří,
z popudu vnitřního jen krouží v lásky moří
a z řeči její slyšet slova milosti znít:
chudobné stezky hlásá vám, po nichž třeba jít.

Hle jak zvířátko to čile, vesele krouží,
jak oddaně, poslušně pudu svému slouží,
směr Mnou mu daný vděčně zachovat se snaží,
aniž kdy, jako vy, po zakázaném baží!
Já pravím, nadarmo nestojí tak blízko vám,
prostředek malý sic, nicméně Mnou vám je dán.

Křidel dvě jak éter lehkých ode Mne nese,
takže se jimi lehce do ovzduší vznese,
čilým letem krouží v paprsků Slunce taje
a očkama koruny zlaté světlo saje,
pak mrtvým tvarům přináší světlo k životu,
krutým hlásá Mou oživující dobrotu.

Tak dal jsem jí také lehoučkých noh šest moudře,
aby pak sladkost života vnímala dobře,
dal jsem jí k tomu vhodný sosák k sání stravy.
Vy pak vezměte to za klíč, co se tu praví
a přemýšlejte v srdci, kam ta moucha spěje.
Já však pravím: Moucha o vítězství vám pěje.

Hleďte, to vám budiž zatím malým úkolem; vypracujte jej ve volném, Mně zasvěceném čase!

Tento malý, nepatrný námět dal jsem vám proto, aby vaše pokora nalezla dobrou potravu; později (1842; vyd.) vám však také toto zvířátko ostatně důkladně představím ve Svědecství přírody, Amen. Toto vám dávám Já, jemuž jsou všechny věci dobře známy. Amen, Amen, Amen.

1. Vznik mouchy

8. března 1842

Moucha je sice malé a nezřídka obtížné zvířátko, jak člověku, tak i mnoha jiným žijícím tvorům na Zemi, zejména v oné roční době, kdy se sluneční paprsky prudčeji dotýkají půdy zemské nicméně však není v řádu věcí tak nepatrná a také ne tak bezúčelná, jakou se zdá býti.

Abychom to vše dokonale a prospěšně poznali, učiníme malé předběžné pozorování přirozené povahy tohoto zvířátka.

Bylo by zajisté zbytečné uvědomovati vás o vzrůstu mouchy co do tvaru, o níž je nám právě pojednávat, neboť viděli jste zcela jistě již mnoho much; ale nikterak tu nesmíme opomenout její pozoruhodné jednotlivosti a způsob jejího vzniku, nýbrž toho si musíme všimnouti velmi bedlivě a s pozorným duchem.

Jak tedy vzniká moucha?

Přírodopytci sice vědí, že moucha klade jakási vajíčka, která jsou tak malá, že lidskému oku sotva viditelná a proto také mají tak nepatrnou váhu, že se mohou velmi snadno vznášeti a udržeti ve vzduchu podobně jako sluneční prach.

Kam však klade moucha svá vajíčka, když počet těchto mouchou nakladených vajíček přestupuje nezřídka miliony, a kde a jak se z nich líhnou mouchy? Jistě jste ještě nikdy neviděli mladou mouchu; mušky ovšem nesmíte považovati snad za mladé mouchy.

Hleďte, moucha, stavši se zralou klásti vajíčka, klade je všude, kamkoli se posadí a pak se již naprosto nestará dále o to, co se s nimi stane. Miliony jich bývá zaneseno a rozptýleno větry do všech končin světa; miliony přijdou do vody; ano, nelze vám představit si téměř jedinou věc na Zemi, která by byla ušetřena vajíček mouchy. Jako mouše samé není jaksi žádná věc dosti svatá, aby si na ni nesedla a ji neočmuchala, tak také mimo žhavé uhlí a plápolající plamen není téměř věci, kterou by neposkvřila svými vajíčky.

Nyní tedy víme, kam klade moucha vajíčka a jak vypadají; jak se z nich však líhnou mouchy a kolik se jich z oněch nesčetně nakladených vajíček vylíhne, o tom bude ihned řeč.

Všechna vajíčka, nakladená buď na vlhká místa domovních zdí, zvláště chlévů, anebo na shnilé dřevo, anebo na cokoli jiného, co udržuje práchnivou vlhkost, dojdou téměř většinou svého určení, co však uloupily vítr a voda, z toho se ovšem vylíhne jen nepatrně málo much, - ačkoliv přesto nepřichází nic na zmar, aby se to zase neminulo nějakého jiného moudrého určení, ba ani ta vajíčka ne, která jsou nezřídka v milionech jedním duchem lidí i zvířat vdechována. Avšak zanechme ona vajíčka, která dostanou mnohá jiná určení a obraťme se ihned k vajíčkům, z nichž se vylíhnou mouchy.

Jak se tedy líhnou mouchy z vajíček?

Hleďte, když Slunce začne Zemi dostatečně oteplovat, začínají také tato vajíčka růsti, až konečně jsou tak velká, že i prostředně bystré oko je s to je objevit, a to jako bělavě šedý pel, ovšem jen na místech, kam je moucha nakladla. To je pak doba líhnutí, které postupuje takto:

Vajíčka pukají, přinucena byvše probuzenými duchy (vývojově) předchozích zvířátek, podle řádu nashromážděných v takovém vajíčku. Tito duchové spojují se v podobě sotva viditelného malého červíčka v **jeden** život. Tento červíček se pak živí několik dní vlhkostí místa, kde se vylíhnul; tato doba vyživování není zrovna přímo určena, nýbrž závisí vždy na nahodilé hojnosti přítomné živiny.

Až potud to jde s plozením mouchy zcela přirozeně.

Já však jsem se vás hned zpočátku tázal, zda jste ještě nikdy neviděli mladou mouchu. Hleďte, v tom je skryt onen vlastní div tohoto zvířátka: Pojednou tu je, zcela dokonale vytvořeno a nikdo neví, odkud přišlo a kde je jeho rodiště.

Jak se tedy stává tento div?

Snad jste už někdy od starých lidí slyšeli, že: „Mouchy vznikají dílem z určitého druhu prachu a dílem z roztroušených částí těl starých, mrtvých much.“ - Zdá se, že je tomu tak, ale ve skutečnosti ovšem nikoli.

Neboť když zmíněný červíček dožrál k velikosti asi malé čárky prostředně velkého písma, pukne a tím rozkládá své nitro na venek. Pak se dřívější pokožka červíčka rozvine ve

vlastní tělo mouchy, náležitě opatřené všemi ústroji zaživacími; dřívější vnitřní strana červíčka vytvoří však potom vnější viditelné části mouchy, které, jakmile nastalo toto obrácení a tyto části přijdou ve styk s vnějším vzduchem, dospějí nejdéle v pěti až sedmi vteřinách k svému dokonalému vytváření, načež je pak moucha také úplně hotova.

Hleďte, to by bylo tedy zrození aneb spíše zajisté nemálo vzácný vznik mouchy a bude zajisté každému pozorovateli připadat dosti obdivuhodným! Leč toto vše je nicméně ještě to nejméně podivuhodné u tohoto zvířátka. Co tu bude ještě v největší stručnosti následovat, nad tím teprve velmi užasnete a podivíte se - a tak nechme si toto pamětihodné na některý příští den! Nohy mouchy.

2. Nohy mouchy

11. března 1842

Vaším očím jistě neušlo a velmi často jste si asi už povšimli, že moucha cupká po svých šesti nožkách na svislé, nejjemněji hlazené ploše právě tak hbitě, jako na ploše stolu v poloze zcela vodorovné.

Jak je to však tomuto zvířátku možné, když jeho nohy, ač každá vybíhá ve dva velmi malé, špičaté drápky, jsou nicméně naprosto hladké?

Hleďte, to je už něco podivuhodného, povážíte-li, že na svislé, hlazené ploše nezůstane bez lepkavého spojovacího prostředku viset ani to nejlehčí peříčko! Jak je to tedy mouše možné bez nějakého lepidla?

Někteří velmi činní přírodozpytci shledali pod silně zvětšujícím drobnohledem, že má moucha - i všechna zvířátka jejího rodu - na nohou mezi dvěma drápkami jakýsi velmi pružný zvoneček, kterého může používat na způsob nesmírně malých vzdušných recipientů, (vzdušných přijímačů, vyd.) k rozředování vzduchu a to takto: položí-li moucha tu neb onu na svislou skleněnou tabuli, vsaje ihned do sebe vzduch jsoucí v onom zvonečku, a tím se noha opatřená vzduchoprázdným zvonečkem přidržuje na zmíněné ploše tlakem vzduchu obklopujícího zvoneček zvenčí.

Avšak k tomuto výkonu by pak musela mít každá moucha v sobě zvláštní vývěvy (přístroje na zředování vzduchu)! A jak rychle by musel s těmito vývěvami zacházet nevýslovně obratný mechanik, aby mohly úplně postačit neobyčejně rychlému a nanejvýš neurčitému náládovému cupkání mouchy?!

Hleďte, toto není snadno vysvětlitelné, ač moucha má skutečně takový zdánlivý vzdušný zvoneček! Nepřidržuje-li se tedy moucha nohama na zmíněné ploše domnělým způsobem přírodozpytců, jakým tedy způsobem se přidržuje? - Odpověď velmi snadno porozumíme z následujícího vyličení.

Jestliže jste sledovali mouchu aspoň jednou s náležitou pozorností, pak jste si zajisté povšimli, že je všude na svém malém těle opatřena malými chloupky a jinými malými rohovitými špičkami, ba dokonce i pár křídel má na zevních okrajích nesčetný počet paprskovitě vybíhajících špičatých peříček.

K čemu mouše toho všeho třeba? Hleďte, nyní se nám brzy dostane žádané odpovědi!

Tyto chloupečky a špičičky jsou vesměs velice vhodnými nasávací elektřiny a tato tím mouchou nasátá elektřina proudí svou negativní částí, která je zároveň také přitahující aneb stahující, neustále nožkami do známých už zvonečků, čímž se pak tyto části stávají velmi lačné po elektřině pozitivní. Jelikož se však tato elektřina ze vzduchu nashromažďuje obzvláště na hlazených plochách, je pak ovšem také zcela přirozeno, že se moucha musí na každé, jakkoli postavené hlazené ploše za účelem chůze přichycovat, neboť jak je již dávno známo, opačné polarity se vždy přitahují.

Hleďte, to je tedy odpověď na předchozí otázku!

Vy tu však řeknete: „To se pak tedy děje zcela přirozeně! Jaký je to tedy div?“ Na to vám ovšem nemohu nic jiného odpovědět nežli: Čím vám nějaká věc připadá přirozenější, tím podivuhodnější je také proto, že to není nějaký pomíjející a proto také málo prospěšný div, nýbrž div trvalý a tedy vždy a pro všechny časy velmi prospěšný pro toho, kdo si ho chce všimnout ve jménu Mém! Neboť třeba vám jen trochu přemýšlet, aby vám bylo ihned jasno, na kterém divu více záleží, zda na přechodu Izraelitů Rudým mořem, anebo na trvání plodonos-

ného stromu, který nese ještě dodnes tytéž plody, které nesl za dob Adamových, anebo na naší mouše, která je podnes ještě táž, jako byla velmi mnoho milionů let před Adamem ! -
Sudte nyní sami, který div je tedy větší a důležitější!

Nazval-li jsem tedy mouchu - jak pro její vznik, tak obzvláště pro její další trvání a nanejvýš účelné používání všech jejích k životu způsobilých součástí a zejména pak pro její dosud ještě zcela neznámou, dvojitou užitečnost - podivuhodným, ano velepodivuhodným zjevem, pak možno chůzi mouchy po hlazené ploše mnohem větším právem nazvat divem - o němž se může každý člověk dosud denně přesvědčovat, jestliže jen poněkud ocenil tento zjev ve svém srdci - nežli zřícení zdí Jericha zvukem pozounů za vedení Josuy.

Neboť to prvé se děje dosud každodenně nesčetněkrát před vašimi očima, zatím co po tom druhém není, mimo Písmo na celé Zemi již ani stopy. Kdo tedy chce z podivuhodného zřícení Jericha mít nějaký prospěch, musí napřed této skutečnosti těžkopádně slepě uvěřit, zatím co je za letního dne svědkem více než tisíce oněch veledivů **prvého** druhu, které k němu všechny často až do omrzení volají: „Pohled, ty pyšný, vysokomyslný človče, jak hojné živoucí divy stvořil kolem tebe velký, svatý Tvůrce, z nichž máš seznávat a živoucně v sobě poznávat, jak blízko je ti Pán života!"

Sudte tedy opět sami, který div vzhledem k vám je větší a důležitější! Já však myslím, že moucha kolem vašich uší bzučící, cvrček cvrčící, vrabec cvrlikající a skromná jarní fialka zpívají k Mé chvále srdci majícímu pochopení pro lásku velepíseň méně neméně vznešenou, nežli Šalamoun ve vši své moudrosti a královské nádheře!

Moudrost Šalamounova je zajisté vysokou moudrostí těm, kdož jsou sami v moudrosti Šalamounově; avšak v písni jak živoucí, tak i němé přírody spočívá něco většího a také něco nekonečně hlubšího nežli ve vši moudrosti tohoto syna Davidova!

A tak vypravuje vám moucha ve svém rychlém letu podivuhodně, jaká svatá síla uvádí její křídla do nanejvýš hbitého pohybu unášejíc toto zázračné zvířátko vesele všemi možnými směry sem a tam, nahoru a dolů a ještě vám vždy k tomu říká: "Koná-li svatý Otec již na mně, nepatrném, opovrhovaném zvířátku, něco tak nekonečně zázračného, co vše teprve vykoná na vás, Svých dětech?!"

Není toto moudrost nad moudrost a div nad div?!

Poslední průběh tohoto sdělení vám však teprve odhalí tento div úplně: pro dnešek máme toho dobrého a pravdivého dosti!. Moucha vyrovnatelkou elektřiny ve vzduchu

3. Moucha vyrovnatelkou elektřiny ve vzduchu

15. března 1842

Co jsme dosud o mouše poznali, je zajisté obdivuhodné, ano nanejvýš obdivuhodné; ale jeden z mnohem větších divů tohoto zvířátka spočívá v jeho určení, jakož i ve způsobu, jak tomuto svému určení vyhovuje.

Kolikeré je však určení tohoto zvířátka? Může být mnohonásobné?

V celém stvoření není nikde věc, která by měla více než dvě polarity, totiž kladnou a zápornou. A tak je také jen jedno horní a jedno dolní, které stojí navzájem proti sobě; neboť střední není nic než spojení horního a dolního. A tak existuje také vnější a vnitřní, hmotné a duchovní, dobré a zlé, pravdivé a falešné.

Je-li tedy řeč o účelu jsoucnosti nějaké bytosti, nemůže se tento účel vztahovat na nic jiného, nežli jen na jednu z těchto dvou polarit. A tak se tedy podíváme, k čemu všemu se moucha hodí!

Vezměme tentokrát vnější pó!

Je vám zajisté nápadné, že v zimní době lze spatřit toto zvířátko jen velmi zřídka, kdežto za teplé doby letní vše jen bzučí a hemží se těmito malými okřídlenými obyvateli vzduchu.

Hleďte, mé milé dítky, nyní opět vyloudíme jeden div na našem zvířátku!

Proč je moucha plna chloupků a špiček, viděli jste již při objevení prvního divu, když jsem vám vysvětloval její chůzi. Ale to není jediná příčina, proč je toto zvířátko tak chlupaté a ostnaté. Brzy se dovíte, proč je každému z těchto zvířátek propůjčen také **pár křídel** k létání.

Hledte, toto zvířátko nasáváním elektrické látky (známým již způsobem) stává se tak lehkým, že vůči přitažlivosti Země nevykazuje již ani té nejnepatrnější váhy a proto je tedy svým malým párem křídel velmi snadno všemi směry ve vzduchu unášeno!

Proč je však takto unášeno, anebo proč musí moucha, čím je tepleji, tím také hbitěji všemi směry sem a tam poletovat? - Dejte jen hezky pozor: nyní se to brzy dozvíme!

Hledte, tyto miliony a miliony much jsou tu ustanoveny k tomu, aby stravovaly tak zvaný elektrický velmi hojně ze Slunce proudící oheň a takovým způsobem jej oslabovaly, aby se vlastním přetížením v sobě samém neuvolnil a tím celý svět nezahubil! Neboť hledte, toto elektrické fluidum je velmi mocný oheň, - rozumí se samo sebou - ve své **kladné** sféře! Dokud je **záporná** elektřina zemského tělesa v rovnováze s elektřinou **kladnou**, která se vyvíjí z paprsků slunečních, dotud uvolnění kladné elektřiny není možné. Přestoupí-li však kladná elektřina i jen o tisícinu elektřinu zápornou, stává se také svobodné uvolnění kladné elektřiny zcela nevyhnutelným. - Jak potom zabránit takovému všeobecně pustošícímu zlu?

Pohledte nyní na naše zvířátka, kterak tu co nejpilněji všemi možnými směry sem a tam střelbitě poletují a ve svém rychlém letu nasávají do sebe přebytek kladné elektřiny, při čemž se její polarita ihned přeměňuje, neboť tato zvířátka stravují v sobě elektřinu kladnou rovnající se tu kyslíku, načež pak zápornou část opět vydechují, podobně jako člověk vydechuje z atmosférického, do sebe nasátého vzduchu dusík, jakmile plíce přijaly z něho kyslík k výživě krve.

Ale mohli byste se Mne zde tázat: „No a jsou tato zvířátka s to tolik vykonat?“

A Já vám na to pravím: Ó ano, Moji milí! Neboť hledte, jediná moucha přemění v sobě v **jednom** horkém letním dnu tolik kladné elektřiny, že, kdyby tato elektřina mohla být nashromážděna v nádobě, byla by dostatečně silná, aby v jediném okamžiku obrátila v prach horu desetkrát větší nežli je váš Schlossberg, - podobně, jako by byla též množstvím vzduchu, které člověk v jednom dni vydechne a vdechne, kdyby se vzňalo, celá Evropa tak zničena, že by tak dalece pozbyla své nynější podoby, že by pak nikdo nepoznal, že kdysi byla, aneb jak nyní jest, náležitě zalidněnou úrodnou zemí.

Aby vám však toto neznělo příliš pohádkově, upozorňuji vás na nepatrnou (s přirozeného hlediska) příčinu velkého zemětřesení, které bylo pociťováno téměř na více než polovině zeměkoule. Hledte, důvodem jeho byl v tisíci krychlových stopách uzavřený vzduch, který se vzňal známými vnějšími okolnostmi tlaku!

Předpokládáte-li, že člověk při čtyřnásobném dechnutí stráví, anebo spíše přemění a vymění jednu krychlovou stopu vzduchu a uvážíme-li, kolikrát člověk za den dýchne, užasnete nad objemem vzduchu, který jen **jeden** člověk během dne - anebo určitěji řečeno - za 24 hodin spotřeboval, anebo spíše přeměnil.

Když toto potom, co bylo dříve řečeno, jen poněkud posoudíte, pak už vám jistě nebude znít podivně, že jsem předtím vylíčil možné zřícení celé Evropy vzduchem, který člověk za den vdechne a vydechne.

Tak se také nemusíme divit tomu, co jsem vám řekl o elektřině, kterou přemění moucha za jeden den. A vykoná-li toto již moucha **jedna**, co teprve vykoná tolik milionů a milionů?!

Nuže, Mé milé dítky, není to div, že Já tak nepatrně malým dělníkem ochraňuji celou Zemi od náhlého zániku?!

Avšak toto vše je jen malý vedlejší účel tohoto zvířátka a není to tedy ještě ten největší div. Mějte však jen strpení, hlavní věci teprve přijdou - a tak zase pro dnešek dosti!

4. Moucha zachránkyní člověkovu života.

16. března 1842

Viděli jste tedy, jak toto zvířátko vyhovuje určení pro negativní pól. Avšak to, co jsme právě poznali, není výlučným negativním účelem tohoto zvířátka, nýbrž je tu ještě mnoho vedlejších účelů tak uspořádaných, jako tomu je u hospodáře, který nepřiděluje svým dělníkům jen jeden úkol, nýbrž vedle hlavní práce určuje každému dělníku ještě všeliké malé, užitečné vedlejší výkony, aby tu žádný pohyb dělníkův nezůstal nevyužitkován. A tak tedy dříve

nežli přejdeme k jiné hlavní části úkolu tohoto zvířátka, seznámíme se ještě s několika vedlejšími úkony.

Hleďte, Moji milí maličci, v létě vám bývají asi častěji velmi obtížní, když poletuje a vás ve světlici obtěžuje hodně mnoho much, zejména stávají-li se velmi dotěrnými! Ať nikdo však nenadává proto na toto zvířátko: neboť právě za **takovýchto** dnů koná jednu velmi důležitou malou vedlejší službu, a to nanejvýš užitečnou jak člověku, tak i domácím zvířatům, jichž člověk používá k svým službám. Zajistě byste již velmi rádi věděli, v čem tato užitečná vedlejší služba záleží? Ale jen malé strpení, neboť k tomu třeba ještě předeslat malou vzpomínku - a potom se to ihned dozvíte!

Hleďte, Mé milé dětičky, za takového velmi teplého letního dne, zvláště v době, kdy pozorujete, že rtuť v tak zvaném barometru stojí velmi nízko, zrozují se z níže stojícího éteru do atmosférického vzduchu nesčetné miliardy a miliardy atomických zvířátek, následkem nichž spatřujete vzduch nezřídka tak namodrale zhuštěný, že je vám zatěžko rozeznat krajiny i jen několik hodin vzdálené.

Vdechnete-li, přichází jich vždy mnoho trilionů do vás. Ačkoliv tato zvířátka jsou tak malá, že byste jich ani tisíc milionů na jedné hromadě nepostřehli, přece jen počet několika decilionů, které člověk za takového dne mnohdy do sebe vdechne, znamená již něco dosti značného a - jelikož tato zvířátka jsou tělesnému životu nanejvýš nebezpečna - mohla by úplně postačit, aby byl člověku náhle vzat přirozený život. Neboť přirozenost těchto zvířátek, nesnesitelná přirozenému životu je téměř tím, čím je koncentrovaný tak zvaný kyanovodík.

Nuže, to tedy nyní víme; jaký má však přitom úkol moucha, ještě nevíme. Leč právě to je ona již dříve zmíněná vedlejší služba těchto zvířátek, o níž se po tomto předeslání nyní ihned dozvíte.

Hleďte, ta část těchto „atomických éterických zvířátek," která člověk vdechuje, není jeho zdraví zrovna nejnebezpečnější, protože krev, na potřebný kyslík v této době beztoho chudá, dychtivě a prospěšně je přijímá; ale zcela jinak je to s onou částí, která se usazuje na pokožce, zejména na místech, kde jsou póry většinou otevřeny.

Když do nich tato zvířátka vniknou, berou na sebe, naproti těm, která byla pojata krví, ráz **positivní**. Dokud tento vnější pól nepřevažuje pól vnitřní, dotud také není nebezpečí, což například nastává při střední teplotě; převažuje-li však tento vnější pól i jen o miliontinu pól vnitřní, pak také již nastává pro život největší nebezpečí, jelikož by za této okolnosti mohlo v člověku nastat převrácení pólu, což by pak bylo něco podobného, jako kdyby se někdo píchl jehlou, kterou předtím ponořil do koncentrovaného kyanovodíku.

Kdyby však vnější pozitivní pól přestoupil náhle o setinu vnitřní negativní pól, nastal by okamžitě viditelný elektrický výboj, kterým by byl člověk v několika okamžicích tak zničen, že by z jeho celého těla nezbylo nic jiného nežli půl hrsti nelibě páchnoucího popela.

Co se týče prvního případu, pohleďte na nemoci morové; nejsou ničím jiným nežli vesměs takovými následky. Co se však týče druhého případu, ten se vyskytuje ovšem řidčeji, avšak tak zvané úžehy nejsou zcela neslýchané, zvláště v zemích jižních.

Ježto nyní toto víme, pohlédneme tedy na naše malé domácí pracovníky a budeme pozorovat, co tady konají.

Hleďte, naše moucha má také pár očí, které jsou na toto zvířátko tak veliké, že činí téměř sedminu celého zvířátka! Každé oko o sobě není však snad ojedinělým okem, nýbrž skládá se z více nežli tisíce malých očí. Tyto oči řadí se k sobě v určitém pořádku, podobně jako buňky ve včelíně, každé z nich je kuželovitě zašpičatěno a všechny se konečně sbíhají do jednoho společného bodu zření a tímto způsobem slouží tomuto zvířátku za drobnohled pro vás nepopsatelně silně zvětšující, pomocí něhož může pak toto zvířátko viděti dokonce každé jednotlivé, zprvu zmíněné atomické zvířátko.

Mimoto je však také žaludek much tak zařízen, že jim právě tato zvířátka dávají potravu.

Jakmile tedy ta neb ona moucha spatří na kůži člověka celý chumáč zmíněných atomických zvířátek, přiletí ihned k němu a neustane dříve, dokud celý tento nález nepozře.

Vedle očí má však toto zvířátko také ještě pár malých tykadélek, která mu slouží za nos; a jelikož očí může používat jen na malé vzdálenosti, slouží mu tato tykadélka často na velmi velké vzdálenosti, ano pravím vám: Jsou některé mouchy, které pomocí těchto tykadélek cítí potravu jim chutnající i na hodiny daleko.

Nuže hledte, Mé milé dětičky, tu máme již zase jeden div tohoto zvířátka anebo zmíněný vedlejší účel jeho života!

Není-liž to velmi užitečná služba tohoto zvířátka?! Ano, pravím vám, můžete si dobře zapamatovat toto: Když se na nějakém místě, zejména za denní doby náhle ztratí toto zvířátko, pak to také můžete považovat za jisté znamení, že tehdy daleko s mocnou metlou!

Jako je tu však nyní dobře poznatelná tato vedlejší služba tohoto zvířátka, podobným způsobem přísluší tomuto zvířátku ještě několik takových velmi užitečných služeb.

Kdybychom chtěli toto vše vesměs poznat, musel bych vám o tom několik let diktovat; avšak můžete najisto přijmout, že vše, co tu je, a tedy jistě také moucha není tu pro jeden, nýbrž pro tisíce dobré účely.

A aby se tedy naše věc tak velice neprotahovala, ukáži vám, nežli přejdeme k pozitivnímu pólu tohoto zvířátka, jen ještě dva takové užitečné vedlejší účely k potvrzení tohoto Mého sdělení, - a tak se tedy pro dnešek s tím spokojme!

5. Moucha udržovatelkou zdravého vzduchu

17. března 1842

Za teplého letního dne, zejména za parného odpoledne, častěji jste již zakusili, že na unaveného člověka přichází nezřídka sladký spánek. Kdo je ještě v plném mládí, může jej ovšem zahnat všelikými prostředky, jako zejména tělesnými pohyby anebo jinakým zábavným zaměstnáním, jímž se mladistvý člověk tak probouzí, že se ho spánek nemůže tak snadno zmocnit.

Zcela jinak je tomu však s lidmi již letitými, jejichž údy již mnoho zakusily a staly se tudíž také ztuhlejšími, znavenějšími a ospalejšími. Má-li za takového dne vzduch je obklopující nedostatek životní látky vzhledem k její potřebě, dostavuje se brzy zmíněná ospalost a takový člověk není s to se přemoci. - Abyste však úplně poznali škodlivost takového spánku, je nutno si napřed povšimnouti **přirozeného spánku** člověka.

Proč se stává člověk přirozeně ospalým v době noční a nikoli tedy za dne? Příčina je si ce zcela přirozená; ale ježto velmi mnozí dosud nepoznali oblast této přirozené sféry, jest jim také příčina přirozeného spánku většinou neznáma.

A tak tedy hledte: Tím, že sluneční světlo jako pozitivně polární část přirozeného života obdaňuje svými paprsky tu či onu polovinu zeměkoule střídavě, mění se na Zemi neustále polarita tak, že, kdykoli pro některou část Země Slunce zašlo, začne se tato část Země ihned stávat **negativně** polární.

Negativní pól života odpovídá však úplně negativnímu pólu Země. A jako tento pól o sobě odporuje přirozené životní činnosti, tak i příslušný pól v člověku, neboť pozitivní elektřinu v člověku víc a více stravuje a tím člověk pozbývá také víc a více vnější životní činnosti - při čemž tento úbytek pocítují nejprve útlé, pohyblivé části, jako například oční víčka a proto se také nemohou udržet a brzy po nich přecházejí do téhož oslabeného stavu také všechny ostatní části těla, kterýžto stav způsobuje pak u lidí přirozený noční spánek. Začne-li se pak zase blížit jitro a východ Slunce, přibývá také aneb stále víc a více se zesiluje pól pozitivní a člověk se stává probudilejší a probudilejší, to jest jeho stav spánku slábne, kterážto ubývání negativní polarit a poměrně přibývání polarit pozitivní trvá tak dlouho, dokud se člověk úplně neprobudí.

Nyní jde ještě jen jedině o to, v jakém poměru je přirozený spánek k onomu dříve zmíněnému spánku dennímu. Bude-li to pochopeno, pak máme již téměř celou požadovanou věc.

Tento denní spánek je zcela opakem přirozeného spánku, protože nepochází z **úbytku**, nýbrž jen z **přesycení** pozitivní elektřinou, a z přesycení proto, že méně čilé tělo nemůže již veškerou přijatou elektřinu strávit, aneb spíše vyměnit za náležitě množství negativní elektřiny.

Začne-li tedy pozitivní pól nabývat převahy, začne se pak také negativní pól v témž poměru zmenšovat. Co je nyní následek toho? To lze velmi snadno pochopit!

Pozorujte, když dva nesejně silní lidé spolu zápasí! Čím více slábne slabší, tím více moci nabývá nad ním silnější; a je-li slabý úplně poražen, pak je také síla silnějšího u konce,

jelikož nemá už nic, oč by opřel své převládající síly. Každá síla je však tolik, jako žádná síla, jakmile nemá opěrný bod anebo něco, oč by se mohla opřít.

Nuže hledte, Moji milí, právě tak je tomu i s člověkem, je-li **za dne** přepaden spánkem, to jest, a dobře si to zapamatujte, za parného, elektřinou přeplněného letního dne! - Copak tu však mají už zase na práci naše mouchy?

Hledte, tu se ukáže ihned opět velmi významný vedlejší účel těchto zvířátek a to jeden ze dvou účelů již včera předem slíbených!

Hledte, tato zvířátka velmi pečlivě obletují, bzučí a cupkají kolem takového denního spáče a svýma nohama a ostatními chloupky a špičkami nasávají do sebe přílišnou pozitivní elektřinu, aby tím tato pozitivní elektřina u spáče - nehledíc k její nadměrné přítomnosti - nepotlačila úplně elektřinu negativní a aby spícímu člověku mohl tedy býti jeho přirozený život nadále zachován.

Kdyby však nebylo toho, že tito nepovšimnutí regulátoři této přirozené životní látky udržují co nejčinněji nejvyšší možnou rovnováhu, bylo by veta po přirozeném životě v tom okamžiku, jakmile by elektřina kladná potřela úplně elektřinu zápornou.

Spící člověk zahání sice pokud jen může pilně tyto obtížné burcovatele - avšak to na věci nic nemění, neboť dokud ještě může odhánět tyto malé obtěžovatele od svého těla, dotud také nehrozí nebezpečí, jeho životu; - jestliže ho však spánek úplně ochromí, mají tito obtěžovatelé zcela volné pole a neklamně zabraňují tomu, aby se spícímu nestalo něco, co by mohlo jeho život ohrozit. Když se časem a mnohdy jedině činným spolupůsobením těchto obtěžovatelů vzájemná polarita opět víc a více vyrovnala, pak se spící oběť probudí a horlivě od svého těla zahání tyto, abychom tak řekli, malé ochranné duchy přirozeného života. Avšak tehdy už je také může zahánět; neboť když se byl opět probudil, je také již po veškerém nebezpečí.

Nuže, Mé milé děti, jak se vám líbí tento vedlejší úkon tohoto zvířátka? Musíte zajisté říci, že jsem to nadmíru moudře a dobrotivě zařídil, a Já ještě dodávám: Teprve až budete moci jednou v duchu přehlédnout úplný účel tohoto zvířátka, podíváte se a řeknete: „Jak velký a dobrý jsi, ó, svatý Otče, když jsi vložil již do tvorů na pohled tak nepatrných tak nezbadaatelně moudré účely! Kdo je s to také jen za mouchu dosti Tě chválit a velebit? Odkud však vezmeme teprve slova, myšlenky a pocity, abychom mohli Tvou vznešenost, nekonečnou lásku a moudrost v jednom z Tvých dokonalejších tvorů chválit, pociťovat a co nejděčněji uznávat?!“

Ano, Mé milé dětičky, v Slunci spočívá ovšem ještě něco většího, nežli v mouše. Kdo však chce poznati Mne, musí jít nejprve do **malé** školy a v té začít milého Otce poznávat! Když v této obstál, pak také jistě obstojí ve škole **vyšší** a bude se nadmíru těšit, poněvadž tam pozná, že tentýž přelaskavý svatý Otec, který řídí a spravuje i tu malou mouchu v jejím okruhu působnosti, vede nezměrnými drahami Slunce a nejvznešenějším, nejmocnějším a nejdokonalejším duchům předpisuje zákony věčné Lásky.

Hledte, Moji milí, toto vše teprve jednou poznáte dokonale a tak se tedy vraťme opět do těchto úzkých a dosud ještě úplně nepovšimnutých okruhů působnosti, to jest vraťme se opět k naší malé mouše a všimněme si na ní ještě jednoho velmi prospěšného vedlejšího účelu!

6. Moucha chemikem potravin a rozdělovatelem elektřiny

18. března 1842

Zajisté jste již častěji pozorovali, že mouchy zvláště rády sedají na místa, kde je něco k mlsání a z toho důvodu se také jako nezvaní hosté velmi rádi dostavují ve velkém množství k jídlu a s velkou chutí se pouštějí do pokrmů a jejich zbytků. Tak jste zpozorovali, že se tito hosté dostavují k jídlu tím horlivěji tehdy, když se dny stávají velmi dusnými a pokoje, kde se jí, jsou nízké a páchnou ztuchlinou.

Ale tu již opět vzniká otázka, a mnozí řeknou: „No, a měli bychom tedy tyto cizopasníky chváliti také tehdy, když nám znečišťují jídlo a při každém soustu, které vkládáme do úst, stávají se nezřídka až k nesnesení dotěrnými?“

Ale Já vám na to pravím: Tak se táže a soudí a pohoršuje jen nanejvýš krátkozraký člověk! Neboť kdyby mohl vidět a plně pochopit velké dobrodiní, které mu moucha prokazuje tím, že třeba i jen na dva okamžiky usedne na sousto anebo lžici, kterou přikládá k ústům, - věru, neučinil by příliš mnoho, kdyby, jak říkáváte, dal mouchu pozlatit!

Neboť hleďte, všechna jídla, až na velmi nepatrnou výjimku, mají následkem cukru v nich obsaženého to zvláštní, že ze zkaženého vzduchu přitahují k sobě, zejména za velmi parného dne, všechnen dusík! Když pak jídlo stojí někde i jen krátkou dobu, je v něm tento škodlivý plyn ihned patrný tím, že předně jídlo snadno zkysne, nebo se na některém jídle brzy objevuje plíseň, anebo některé jídlo mnění barvu, aneb na okrajích, kde je nejméně husté, nabývá slabě namodralého vzhledu. Hle, to jsou vesměs účinky zkaženého vzduchu!

No, a co tedy při tom dělají mouchy? - Hleďte, ježto moucha, jak už víme, je svým zařízením malou, poletující elektrickou láhví, je také dychtivá všeho, co zapadá do její přirozené oblasti!

Zkažený vzduch je **negativně** elektrický a proto odlučuje všechnu pozitivní elektřinu často v tak velké míře, že v takové světnici anebo ještě více v jídlech v takové světnici používaných není již ani jiskřička pozitivní elektřiny.

Nyní si každý asi pomyslí: Kdyby v takové světnici nebylo často těchto nositelů elektřiny, jak to tu brzy vypadalo s tělesným zdravím člověka?! Ale to by bylo ještě to nejmenší; neboť dokud se ještě zkažený vzduch udržuje v celém prostoru světnice, má také vždy ještě tolik rozpínavosti, že se aspoň mohou při jeho vdechnutí plíce rozšířit. Je-li však jednou tento vzduch prost vši své rozpínavosti, pak padá jako špinavě parnatá rosa zejména na součásti jemu příbuzné, jakými jsou jídla. Když pak sousto, které chce člověk požit, je už několikrát takto poroseno, usedají naň pak také rády jedna nebo několik much a z přebytku své kladné elektřiny vylévají proud na předmět, po kterém lezou.

Jaký je nyní následek tohoto činu? - Pravím: Nic více a nic méně, nežli to, že se tím tento sražený špatný vzduch ihned jaksi opět oživí a stane se prchavým! Vystupuje pak ze sousta, které se má požit anebo s pokrmu jsoucího ještě na míse a tímto rozkladným pochodem se jídlo stává opět neškodným a požitelným, zatím co by člověk v opačném případě aneb při nedostatku těchto malých, dotěrných chemiků za takového parného dne, obzvláště ve dříve zmíněné světnici, zřídka kdy přežil dobu jídla.

Nuže, jak se vám líbí tato vedlejší služba? Není to zase jen div, který je ještě podnes tak účinný, jako byl v prastarých dobách, ve kterých lidé žili?

Ale vy si snad pomyslíte a řeknete: „Ne, to je už něco přes příliš mimořádného! Že by měla moucha takový okruh působnosti?“

A Já vám na to pravím: Nejen takový okruh působnosti, z něhož nyní známe teprve něco zcela nepatrného, nýbrž tento nepatrný tvoreček má takový okruh působnosti, že pro vaše pojmy je přímo nekonečný; neboť kdybych vám měl sdělit o tomto zvířátku všechno, nebylo by ani sto tisíc písařů za milion roků hotovo, i kdyby psali bez ustání dnem i nocí!

Proto se tak příliš nedivte těmto jen několika věcem, s kterými jsem vás obeznámil! Kdo tu však chce jít po správné cestě, ať uváží, že každá, sebenepatrnější věc ode Mne má cenu nekonečnou!

Takové myšlenky prospějí velice každému člověku, jelikož předně ho budou udržovat v trvalém stavu pokory, na druhé straně však také jasně ukáží, na jakém již stupni je podle toho spravedlivý člověk, na němž jistě více záleží nežli na celém trilionu much.

Jelikož jsme však nyní v oblasti much, nebudeme v ní měřit hodnotu člověka, nýbrž budeme za to věnovati ještě malou pozornost tomuto již zmíněnému účelu mouchy!

Také jsme zpozorovali, že mouchy takto nasycené létají pak velmi rády na lesknoucí se předměty a nezřídka je velmi znečišťují. Tu se, Mé milé děti budete navzájem dotazovat: „Je snad dokonce i to něco užitečného?“

Ó, ano, pravím vám; toto je dokonce velmi užitečné a, kdyby tento druhý, zdánlivě nepatrný akt brzy nenásledoval, byla by ona prve zmíněná chemická práce těchto zvířátek jen z poloviny prospěšná!

Již z předchozího víme, že moucha přijímá většinou negativně elektrickou potravu a je tedy pravým **vysavačem jedu** jak ze vzduchu, z lidí a ze zvířat, tak i ze všech jídel, kterých člověk požívá.

Mohou tedy podle toho také její výkaly býti, i když ne zrovna škodlivé a jedovaté, přece jen čistě **negativně** elektrické. Také však víme, že se **pozitivní** elektřina tlačí - většinou na leštěné předměty. - Hledte nyní nato brzy přijdeme! - Aby se tedy v místnosti na pozitivní elektřinu chudé, ona nemnohá pozitivní elektřina, na leštěných předmětech se udržující, náležitě rozdělila, polepují tito chemikové pečlivě ony leštěné předměty, které tím pak ztrácejí vždy víc a více sílu přitahovati nutnou a vzduchu světnice nepostradatelnou pozitivní elektřinu. Kdyby vám snad bylo těžko tomu uvěřit, postavte jen do takové světnice pozlacené předměty a můžete být ujištěni, že budou vbrzku těmito chemiky tak polepeny, že téměř ani nespátříte probleskovat zlato!

A proč mají zrovna tato zvířátka zrovna na zlato takový záľusk?

Na to neříkám nic jiného nežli: Pročpak pozlacujete bleskosvody?

Na to musíme odpovědět: „Protože je to zejména zlato, které neobyčejně silně přitahuje kladnou elektřinu! – „Ale,“ řekněte, „mouchy znečišťují také okenní tabule, a sklo jak známo tuto elektřinu nepřitahuje!“

To je sice pravda; ale Já se vás naproti tomu táži: Proč se tedy užívá skleněných kotoučů anebo válců jako vhodných prostředků k tomu, aby se ve vzduchu volná elektřina učinila mírným třením zjevnou?

Hledte, teď jsem vás už opět chytil a odpovídám vám: Protože se elektřina nashromažďuje obzvláště ráda právě na skleněných kotoučích a stává se na nich také brzy zjevná, jsou-li jen poněkud třeny!

Jelikož nyní toto víme, můžeme tedy také oprávněně nechat naše malé chemiky tak dalece znečišťovat, aby se tyto nádrže elektřiny stávaly stále drsnější a proto také stále nezpůsobnější podržovat na sobě elektřinu, a tím bude tato elektřina nucena přiměřeněji se mísit s ostatním vzduchem ve světnici.

Nuže, co tomu nyní říkáte, jestliže to, co bylo řečeno, jen poněkud pozorně promyslíte? Hledte, tedy ani ta nejnepatrnější muší nečistota není položena na místo, kde se vyskytuje, bez Mé moudrosti a prozřetelnosti, ač je to jen pouhý výkal takového nepatrného zvířátka!

Jaká odpověď má se tedy naproti tomu dáti člověku, jenž svým velkým rozumem anuluje určení samého člověka? - Ó jak hrozná to pošetilst!

Když Já již tedy pečuji o to, aby i to nejnepatrnější skrývalo v sobě nadmíru užitečné určení a i nejnepatrnější **mouše** tak prospěšně předpisují všechny její nejnepatrnější výkony, - oč více se budu starat o **člověka**, který není jen tvorem, nýbrž jest, aneb aspoň státi se má opravdovým dítětem Mé lásky, to jest, má poznat, že Já jsem mu Otcem a ne pouze Tvůrcem jako kamenům a hroudám země!

Už i jen poněkud dětsky zbožné srdce musí říci, že se otcovsky starám i o němou trávu na poli, - a to je pravda, ano naprosto úplná pravda, neboť jen Otec dává pokrm a nápoj všem věcem, které jsou jakkoli způsobilé přijímat pokrmy a nápoje. Když tedy již tak otcovsky pečuji o němé věci, pak zajisté tím více budu jako Otec pečovat o bytosti, kterým jsem jakožto dětem z Mé lásky dal vzejít vpravdě podle mého obrazu!

O tom dobře uvažujte! A je jistě hodno námahy uvažovat o Mé otcovské péči při malých věcech, aby bylo pochybovači už jednou jasno, že Já nejsem nějakým vše požírajícím, nepochopitelným Bohem moci, nýbrž že jsem jedině a toliko opravdovým Otcem všem Svým milým dětem a že nejsem mamotratným, nýbrž nadmíru hospodárným Otcem, jenž dovede dokonce i výkalu mouchy použít ve prospěch Svých dětí.

Ano, pravím vám, jsou tu ještě nescetné a mnohem nejnepatrnější věci, a přece nenechávám ani té nejnepatrnější věci zaniknout! Ježto podle toho nejsem tedy jistě nějakým vše požírajícím Bohem, nýbrž Otcem udržujícím i tu nejnepatrnější věc a pro Své děti tedy nadmíru věrně hospodařím, - jak velká musí tedy býti slepota člověka, jenž Mně chce upírat Mou neúnavnou přestarostlivou otcovskou péči o Mé děti?!

Ó Mé milé dětičky! Věřte Mně jistě: Dnem i nocí Se starám dokonce o vzrůst každého chloupku na vašem těle, který přece velmi brzy i s tělem zetlí; oč teprve více budu zajisté starostlivý vaši nesmrtelnou duši a o vašeho věčného ducha ze Mne!

Ano, ano, Moji milí! Jen uvažujte o této malé mouše; zpívá vám opravdu o vítězství, které však zřejměji a zřejměji budete poznávat v následujícím pozitivně polárním vylíčení!

A tak se s tím pro dnešek spokojme!

7. Moucha shromaždištěm života z Boha

(19. března 1842)

Poznavše již **negativně - polární** stránku tohoto zvířátka, která je vlastně stránkou **hmotnou**, obrátíme se nyní k **pozitivně - polární** stránce tohoto zvířátka, abychom tu teprve několika pozornými pohledy spatřili tu hlavní věc!

Kdo někdy viděl mouchu, nebude jí moci zajisté upírat život a spíše bude muset říci: „To to zvířátko je nejen živoucí, nýbrž co se týče jeho života, má po stránce přirozené dokonce dokonalejší život nežli leckterá zvířata, která jsou již na mnohem vyšším stupni dokonalosti. „Ano, nakonec ještě řekne: „V pravdě pravdoucí, kdybych mohl podržet své ostatní vlastnosti, byl bych jako člověk prvý, který by chtěl s oním velmi pohodlně zařízeným životem mouchy měnit!“

Musí-li tedy člověk vydati tomuto zvířátku takové svědectví, nebude tu asi jistě potřeba podrobnějšího důkazu, aby se snad teprve z něho poznalo, že moucha je úplně živoucím zvířátkem?!

Že tedy moucha žije, to bychom již věděli; ale jak žije a proč žije, hleďte, Moje milé děti, to je zcela jiná otázka! Abyste však toto co možno důkladně pochopili, bude nutno dříve všeobecně pohlédnouti na život sám.

A tak tedy poslyšte: Vlastní nejsvobodnější život je jen ve Mně a tento život je tak uzpůsoben a je tu v tak nezměrně velké dokonalosti, že ve své sféře nemůže být věčně nikdy žádnou stvořenou bytostí pojat a pochopen! Proto je to svatý život a ježto je to svatý život, je to také věčný a nekonečný život.

Představte si celou nekonečnost anebo prostor, v němž je středisko, z něhož vybíhají na všechny strany nekonečné paprsky, jejichž počátkem je sice ono Středisko, ale jejichž konce nelze věčně nikde dosáhnout!

V tomto Středisku je sjednocena veškerá živá síla celého nekonečna a z tohoto Střediska vychází opět do celého nekonečna. Aby se však tato živá síla nerozptylovala příliš do nejzazší nekonečnosti a tudíž v sobě samé se nezeslabovala, stvořila si v celé nekonečnosti věčného prostoru také nekonečně mnoho shromaždišť života, v nichž se život jaksi sám zachycuje a pak se opět navrácí k svému pravěčnému Středisku.

Hleďte, Mé milé děti, teď jsem vám odhalil mimořádně velké tajemství! Ano, pravím vám, tajemství, které, dokud je Země obydlena, bylo jen velmi nemnohým a i tehdy jen temně naznačeno!

Ale pochopíte-li trochu toto tajemství, vytvoří se vám v každém případě sama sebou významná otázka, která bude znít takto: „Pročpak se však musí toto díť? Cožpak může Bůh ve Svém životě někdy zeslábnout?“

A Já vám na to pravím: „To je ovšem zajisté nemožné, dokud chce Bůh **jedině** v Sobě Samém zůstat a nechce zcela žádných tvorů v Sobě a ze Sebe tvořit a utvářet.

Jestliže však následkem potřeby Své nekonečné lásky stvořil - aspoň pro naše pojmy - již od mnohých věčností nadmíru rozmanité tvory od nejdokonalejšího ducha dolů až k nejnepatrnějšímu atomickému zvířátku a všem těmto nekonečně mnohým bytostem dal, každé podle jejího druhu, život, - řekněte Mně, **jakým** životem Tvůrce oživil, dosud ještě oživuje a věčně bude oživovat tyto nesčíslné bytosti?!

Má snad ještě někde mimo Sebe nějaký soukromý život, kterým všechny tyto bytosti oživuje, aniž by mněl proto zapotřebí oživovat je ze Svého vlastního života? Já myslím, že takový předpoklad by připadal již kameni myslitelně nemožný. Jelikož Tvůrce nemá žádného takového soukromého života, bude zajisté jasno, že musí všechny stvořené bytosti oživovat ze **Sebe**.

Kdyby se tedy všechny tyto bytosti se svým obdrženým životem na věky pohybovaly pryč ze Střediska, musela by se tím zcela přirozeně centrální síla zřejmě poněmáhu oslabovat, ačkoliv by se ovšem život, jako takový, věčně nemohl nikdy ztratit, ježto je to život nekonečný; nicméně však místo aby se věčně dále zesiloval, mohl by se zeslabovat, jelikož by se tím sám vystavoval nekonečnému dělení.

Abyste porozuměli takovému zeslabování ještě důkladněji, upozorňuji vás jen na nekonečnou dělitelnost hmoty samé; neboť následkem tohoto dělení můžete si ještě v atomu představit nekonečně mnoho dílů. Ale stane se atom silnější tím, že jej budete nekonečně dělit, anebo naopak?! Vy sice nemůžete atom věčně dále trvajícím dělením zrušit, ale zajisté pochopíte, že nekonečně dělený atom nebude již mít té síly, jakou měl před dělením.

Když nyní toto poněkud pochopíte, pak se vám opět vynoří otázka a řeknete: „Ano, je-li tomu tak, pak by byl Tvůrce učinil lépe, kdyby byl od věčnosti nic nestvořil!“

Ale místo, abych vám zde přišel s odpovědí na odpověď, zeptám se vás Já sám na něco dosti mnohým lidem známého.

Proč se stávají obyčejně ti lidé - aspoň přirozeně-silnějšími, kteří již od mládí cvičili své síly všelikými těžkými pracemi? - To je číslo 1.

Číslo 2: Proč se na podkovovitý magnet přivěšuje pohenáhu stále větší závaží?

Číslo 3: Jakými prostředky se stává člověk umělcem a virtuosem v tom či onom umění?

Nevzchází vám při těchto velmi významných otázkách ještě žádné světlo?

Proč kovaný kov je silnější a kováním nabývá větší pružnosti nežli tůž kov nekovaný?

Proč je z jednoho a téhož stromu dřevo pevnější a nezničitelnější, čím více byl strom vystaven bouřím?

Hleďte a všimněte si tedy, proč v širé nekonečnosti byla zřízena tak nesmírně mnohá stanoviště života! Hleďte, slyšte a pochopte: aby se odvěký život sám stále víc a více cvičil a aby tedy na nekonečné síle také věčně a nekonečně přibýval, a to proto, že život takovýmto způsobem ze Střediska vycházející navrací se vždy dokonalejší a zesílenější zpět do onoho Střediska!

Víme-li a chápeme-li to, pak nám bude, Mé milé dítky, také již dokonale odpověděno na první dvě položené otázky, **jak a proč** totiž moucha žije. Neboť **jak** žije, odpovídá se již tím, že moucha je rovněž takovým ustanoveným shromaždištěm pro život vycházející ze Střediska a pojímá a shromažďuje tedy v sobě zároveň život nesčíslného počtu předchozích stupňů zvířátek.

Prvá otázka musí tedy být už i slepému zřejmě jasná.

Následkem toho nebude nyní také jistě nikomu připadat za těžko, už napřed zcela jasně určit, **proč** žije moucha, totiž: aby úhrn jejího života přešel a tedy se navrátil do dokonalejšího a již intenzivnějšího života a tak dál a dále vzhůru až k duši člověka, která se tu stává způsobitou k přijetí nejintenzivnějšího života ze Mne, kterýžto život se pak může - jak víte - spojit láskou opět úplně v **jednu** sílu se Mnou.

Uvažujeme-li nyní o našem zvířátku s tohoto stanoviska a nezvoláte-li: „Moucha, moucha, ta o vítězství nám pěje!“¹ pak jste jistě raněni trojnásobnou slepotou a hluchotou!

Avšak to, co bylo dosud řečeno o pozitivní polaritě tohoto zvířátka, nechť vám poslouží jen za vhodný úvod, abyste tím důkladněji porozuměli tomu, co tu ještě bude následovat! Rozvažujte o tom dobře; další pokračování vám teprve poněkud podrobněji dá nahlédnout do podstaty tohoto zvířátka, - a tak tedy pro dnešek se s tím opět spokojíme!

8. Moucha a vznik komet

20. března 1842

Abyste důkladně porozuměli následující, velmi důležité věci, bude ještě třeba ohlédnouti se poněkud zpět na to, co již bylo řečeno, to jest jen na pozitivně polární část naší mouchy, která je moucha shromaždištěm života.

Pohlédněte pozorně na Slunce! Kdo z vás může změřit, jak daleko sahají z něho poslední paprsky? Jistě to nebude nepatrná vzdálenost. Počítáme-li stáří Slunce více než sto tisíc decilionů let, za kteréhož vám nepředstavitelně dlouhého údobí vysílalo Slunce své paprsky ustavičně do nekonečného prostoru a to tak, že paprsky, které z něho vyšly jako první, jsou dosud na rychlé cestě do širé nekonečnosti, zato se však také již nesčíslně mnohé paprsky k němu opět vrátily z oněch bodů, jimiž byly zachyceny, pak tím jistěji a důkladněji porozumíte

---

¹ "Die Fliege, die Fliege, die singht uns vom Siege!"

tomu, co bylo dříve řečeno o shromaždištích života, neboť Slunce denně vám svítící až příliš hlasitě praví: „Hledte, tak dlouho již vysílám své paprsky do daleké nekonečnosti a přece se mé světlo nestalo o nic slabší, nežli bylo před časy vám nepředstavitelně dávnými!“

Ale vy se zde prostě otážete: „A jak obdrží Slunce nazpět ony paprsky, které od prvního údobí jeho vzniku jsou dosud ještě na postupu do nekonečných dalek prostoru?“

A Já vám však pravím, že toto naší věci zcela nic nevedí, neboť ať se paprsky třeba i decilionkrát více vzdálí, nežli se již vzdálily, přece jednou dojdou ještě k nějakému bodu, který jim uzavře cestu a přinutí je k návratu.

„Ale“, mohli byste snad říci, „jak se tedy nahrazuje sluneční světlo, když se následkem daleké dráhy světla a nemnohých viditelných zádržných bodů jistě jen velmi poskrovnou vrací zpět?“

Ale ani toto naší věci zcela nic nevedí; neboť zato, že na jedné straně dostává Slunce své vlastní vyslané paprsky jen poskrovnou zpět, je na druhé straně samo shromážděním a jako takové přijímá paprsky od více než miliardy Sluncí, zesiluje je v sobě a pak opět v hojném množství vysílá.

Nuže hledte, když se nad tím poněkud zamyslíte, pak si snadno již na prstech vypočtete, jak jsem od nekonečna do nekonečna zařídil hospodaření se světlem a že tímto způsobem ani nejmenší atom nepluje v nekonečném éteru nekonečnosti bezúčelně!

Toto je pro ducha, nezvyklého myslet na něco velkého, ovšem poněkud těžko pochopitelné, ale živý příklad, který vám ještě připojím, prokáže vám jistě nadměrnou dobrou službu, aby váš duch pochopil návrat a hospodárnou výměnu paprsků.

A tak tedy hledte: Kdekoli se v prostorách mezi dvěma hranicemi, vašim pojmům ovšem velmi dalekých, setkávají paprsky dvou Sluncí, tam se také právě tyto vycházející paprsky stávají ponenáhlu samy vzájemnými přijímacími body!

Vy se nyní již tážete: „Jak a jakým tedy způsobem?“

Na tuto otázku lze ovšem velmi snadno a srozumitelně odpovědět, jestliže ovšem připustíte, že vycházející paprsek, ježto je obsažen v čase a prostoru, je jistě něčím - i když sebe více nezvažitelně subtilním (jemným vyd.) - přece však hmotným.

Když se pak takové paprsky dvou Sluncí setkají, jsou ovšem jakožto paprsky Slunce též stejné polarity. Vy však víte, že stejné polarity se nikdy nepřitahují, nýbrž vždy odpuzují. Nuže máte-li v srdci jen trochu náležitého porozumění, pak zajisté z toho, co již bylo řečeno, rukama nahmatáte, že, když se takto setkávající paprsky vzájemně odpuzují, slouží si tím tedy také jaksí samy - jak říkáváte - za náhončí k svému domovu.

Co se však stane, setkají-li se paprsky několika Sluncí zcela přirozeně a nutně v odlehlosti ode všech těchto Sluncí téměř stejně a to tak, že se paprsky se všech možných stran setkávají?

To je teď ovšem poněkud jiná otázka. Abych vás však příliš dlouho nezdržoval před hlavní věcí, řeknu vám ihned otevřeně, na co byste též sami přišli při přemýšlení poněkud důkladnějším, totiž, že na tomto místě se tvoří konflikt (utkáni, srážka) paprsků, a to proto, že také jedna část paprsků zcela přímo protíná linii druhé části paprsků a zde se setkává, kteréžto křížování paprsků si musíme představit tak, jako kdybyste několik takových křížů položili přes sebe, takže by z jednoho střediska bylo viditelně mnoho vybíhajících paprsků.

Tyto průběžné paprsky neutralizují nutně polaritu a tím zabraňují, aby ostatní jim napříč probíhající paprsky mohly ihned opět nastoupit cestu zpáteční. Průběhem dob vzniká tu tedy paprskovitě, aneb pro vás ještě srozumitelněji (řečeno) třpytivé světelné klubko, které při dlouhých dobách tohoto nashromažďování paprsků nabývá jakési jemně parnaté hustoty a tím se také stává vždy těžší a těžší.

Jelikož se Slunce, podobně jako Planety, pohybují kolem jiného centrálního tělesa, přijde pak na to, **kteřé** Slunce se na své daleké cestě tomuto světelnému klubku více přiblíží; a následek toho je, že pak také zcela přirozeně přitáhne toto klubko do své oblasti a tím je po-zře.

Jelikož nyní toto víte, pak pravím vám, že toto je vlastní způsob vznikání Komet!

Ale Já slyším ve vás již opět otázku, která zní takto: „Ano, jak to však přijde, že takové Komety dále trvají a nebývají tedy přitáhnutím je Sluncem nikterak docela stráveny?“

Odpověď můžete sice odvodit již z toho, co bylo řečeno; ale abych vám uspořil námahu mnohého přemýšlení, řeknu vám raději ihned, že důvod toho spočívá ve dříve zmíněném

neutralizování paprsků. Neboť hledte, tímto neutralizováním aneb, - ještě srozumitelněji pro vás řečeno - oslabením nabývají takto se nashromáždivší paprsky **negativního** rázu a tvoří vůči Slunci již polárně protilehlý bod, který pak podle věčného zákona Mého řádu je již stále s to přijímat setkávající se s ním **positivně** polární sluneční paprsky, oslabovat je a takto jich používat za svou vlastní potravu.

Že taková Kometa toto koná, nasvědčuje vám dostatečně předně její často velmi rozsáhlý, ji obklopující parnatý okruh, který se obyčejně na straně od Slunce odvrácené, rozšiřuje v rozsáhlý, tak zvaný chvost. Co je vlastně tento chvost?

Hledte, tento chvost není o sobě nic jiného nežli omeškáním ze Slunce vybíhajícími paprsky, které jsou ve svém původním ze Slunce vycházejícím vrhu negativní polaritou zabrzděny a jsou následkem své zpětně nastoupené cesty k tělesu je přitahujícím viditelný jako nadmíru jemná masa par!

Nuže hledte, tím sice přibyl Slunci nový strážník, jenž bude požívat velmi mnoho paprsků, nežli dosáhne planetární hustoty; jestliže jí však jednou dosáhl, pak nucen jsa svou vlastní centrální tíží, vrací Slunci bez újmy své bytosti jeho paprsky nesčetněkrát zpět! Při svém planetárním postavení přijímá nejen paprsky oněch Sluncí, v jejichž oblasti se nalézá, nýbrž saje také spousty paprsků nesčíslných slunečních těles, které ho se všech stran obklopují a pak je jaksi přivádí ke své matce.

Nuže, to bychom nyní věděli; ale ve vás se již opět obývá otázka a vy se ptáte: „Co však asi má naše malá moucha společného s tímto tvořením komet a zpětným vysíláním slunečních paprsků?“

Já však vám na to pravím: Jen ještě zcela malé strpení, a dáme jí pak ihned zabzučet za velkým šuměním takto nově vznikajícího světového tělesa!

Nežli však toto budeme moci příhodně učinit, musíme nutně ještě letmo pohlédnout na paprsky ze Slunce proudící a poznat, co tyto ze Slunce proudící nezvažitelné částičky světla o sobě vlastně jsou.

Dílem to sice bez toho již víte; přesto však nebude zde věci na škodu malé opakování, a tak tedy poslyšte: Tyto vycházející atomy světla jsou také zároveň, jak již víte, prvním stupněm a příčinou vzniku známých vám již světelných zvířátek.

Nuže hledte, ono shromažďování těchto paprskových atomů v pozdější planetární klubko je zároveň také shromažďováním zvířecího života, totiž v takovém planetárním klubku.

Jak se však zprvu projevuje tento zvířecí život na takové nové planetě?

Život zvířecí se projevuje nutně dvojnásobně a to především životem **negativním**, kterýž je tu **život rostlinný**. Obdržel-li tento život příslušné nasycení a nemůže již všechen přítomný polární život do sebe přijímat, vytváří se přirozeně a nutně život **positivně** - polární a má pak pro sebe dostatečnou potravu následkem přesycení negativního života.

Jak se utváří anebo projevuje tento prvotní **positivně** - polární život?

Vezměme jen k ruce mikroskop a zkoumejte buď nějakou vodní, následkem přimíšených rostlinných částic hnijící kapku, anebo pozorujte šťávu vylisovaných rostlin a tu k vašemu nemalému údivu spatříte celá hejna zvířátek;² po tomto vysvětlení bude vám beze vší velké námahy ihned jasno, kterak se negativní pól života obrací a přechází pak v život pozitivně polární.

Nuže hledte, Mé milé dítky, počíná-li se tu nyní tvořit zvířecí život, nemůže se pak již zastavit, nýbrž začíná ponenáhlu svůj návrat opět k Pracentru všeho života!

Jelikož však následkem věčného řádu je zachován všude postup, který o sobě není ničím jiným nežli stále dokonalejší a větší zhušťování života - což se také zcela přirozeně děje podobně jako s navracejícími se paprsky, které se také přirozeně stále vždy zesilují, čím blíže postupují k svému původnímu východisku, - je tedy také přirozeno, že život nemůže chvátat k svému původu opět v této rozptýlenosti, nýbrž shromažďuje se ve tvarech vždy hutnějších a takto se opět vrací zpět k svému věčnému původu.

A který je to tedy onen nejbližší stupeň, v němž se tento prvotní pozitivně - polární život konsoliduje (upevňuje, ustaluje)?

---

² „zvířátek“ doplněno vyd.

Nuže, Moji milí, dejme vystoupit naší mouše! Hledte, to je ono prvé zvířátko, kterým je takto nově vznikající Planeta obydlena; neboť jak víte, ještě dnešního dne přijímá toto zvířátko takovou potravu, kterou trilionově násobný život v ní stává se životem **jedním!** A tak nyní zajisté pochopíte, proč jsem dříve řekl: Jen ještě malé strpení a brzy uslyšíme bzučet naši mouchu za mocným šuměním našeho nového planetárního chuchvalce!

Také pochopíte ono vyšší, jak se následkem toho stává moucha shromaždištěm života.

Avšak dodávám vám k tomu ještě, že v této úvaze jednotlivá moucha jako shromaždiště života stále více platí, nežli celý ten náš dříve utvořený planetární chuchvalec! A uvážíte-li toto, pak také poznáte, jak vysoko nad vnější hmotu je povznesen život sám už i jen v jedné prvé jiskérce a podle toho také poznáte, oč výše stojí život jednotlivého člověka nežli všechna Slunce a Planety celého vám známého Slupkového globu.

A jelikož chápete toto, nebude vám také zatěžko pochopit, proč jsem přišel Já, Praživot všeho života, Otec a Vykupitel na Zemi a učinil Si tu člověka dítětem a připravil mu cestu k Svému srdci. A konečně budete moci také z toho opět mnohem snadněji pochopit, proč jsem vám řekl: „Moucha, moucha, ta o vítězství vám pje!“

Ono vítězství není tu sice ještě úplné, ale to, co následuje, jakož i další sdělení vám jasně ukáže, nakolik toho vítězství již tu jest, - a tak tedy pro dnešek to stačí!

9. Příčina a podstata světla

22. března 1842

V předchozím sdělení jsme tedy slyšeli bzučet naši mouchu jako prvé zvíře za nově vytvořenou Planetou.

Nebude asi zapotřebí zevrubněji vysvětlovat tento řečnický obrat; avšak kvůli mnohému slabšímu může být připojeno, že toto je brátí jen časově, nikoli tedy prostorově aby pak někdo nepřipadl na ideu, že se snad za takovou Planetou žene nesmírně velký roj much v podobě ohonu Komety. Tedy jen časově je rozuměti tomu, kterak tu z **jednoho** půvabného údobí následuje údobí vyvinutější a dokonalejší.

Toto bychom tedy již věděli; vy si však nyní pomyslíte: „Co tedy ještě vyššího a vlastně vítěznějšího bude možno vyzískat z ubohé mouchy? Neboť nyní podle tohoto odhalení jsme ji viděli od jejího původu a při všech těch obdivuhodných, mimořádných poměrech nenalezli jsme na ní nakonec přece jen nic více a nic méně nežli pouze božskému řádu sice odpovídající, ale jinak jen „obyčejnou“ mouchu, jakých vídáme za letní doby ve velkých rojích dostatek.“

Hledte, to je zdařilá a velmi případná poznámka k tomu, aby na tomto základě byla postavena nová, pevná budova!

Dříve však nežli se pustíme do budovy samé, musíme přikročit k řádné přestavbě, abychom se náležitě opatřili proti útokům; neboť jinak by naše ubohé zvířátko vůbec nevyvázlo takřka ani životem, zejména v této době, kdy je tolik učených lovců komárů a hluboce vědeckých plácaček na mouchy.

Kde však navrhne naše hradby?

Hledte, to nebude těžko vyšetřit!

Jelikož je většina falešných mínění anebo vůbec domněnek vždy tam, kde je nejméně dovoleno nahlédnouti krátkozrakému rozumu lidskému do světlé sféry skutečnosti, tu také uvádějí nejrozmanitější teorie, z nichž převládá vždy jako francouzská móda v oděvu ta poslední.

A co je to o čem v této učené době existuje všeobecně téměř tolik teorií, kolik je učenců?

Hle, je to **světlo!**

Proto učiníme několik pozorných pohledů na světlo samo a to bude onou představbou a pak teprve přejdeme k naší mouše!

Položíme tedy tyto hlavní otázky: Co je světlo o sobě a jak se šíří?

K vysvětlení toho nebude nikterak třeba uvádět nějakou trvající mylnou teorii, nýbrž podáme náš výklad, který vám i každému může sloužit za zkušební kámen, na němž se může

vyzkoušet, kolik ušlechtilého aneb neušlechtilého kovu je ve všech ostatních uvedených teoriích.

Co je tedy světlo?

Chcete-li náležitě a důkladně pochopit světlo, jak se objevuje v čase a prostoru, nesmíte je považovat ani za zcela hmotné, ani za zcela duchovní, nýbrž za spojení hmotného i duchovního a pohlížeti na ně jako na polaritu, při níž duchovní část tvoří pól pozitivní, hmotná část pak pól negativní.

Tato polarita je však vytvořena tak, že se nechová jako přední a zadní, nýbrž jako vnitřní a vnější, kde potom ono vnitřní je pólem pozitivním a ono vnější pólem negativním.

A jak se obě tyto polarity stávají jako světlo zjevem?

Hleďte, tato nesnáze bude brzy odstraněna! Vezmete-li tak zvaný křesací kámen a křesáte-li ocílkou, uvidíte také ihned odletovat mnoho sršících jisker s místa, na němž se ocílka třela o kámen. Tyto jiskry byly světlem; odkudpak vzaly svícení, - z kamene, či ze železa, anebo z obou zároveň?

Není zde třeba zmiňovat se ještě podrobněji o tom, že při tomto výjevu pocházejí jiskřičky jediné ze železa, z něhož byly neobyčejně malé částice tvrdým kamenem odškrábnuty a vznikly se tím, že se částičky vzduchu v pórech železa uzavřené nemohly vyhnout tlaku způsobenému křesáním, proto se vzřaly a uvolněné částičky železa ihned do běla rozžhavlily.

Toto bychom věděli; ale jakým způsobem se vzduch takto zmačknutý zapaluje a co tedy svítí při tomto zapálení vzduchu?

Tato věc nemůže zde býti vysvětlena již jinak nežli opětovným sdělením, že vzduch z poloviny není nic jiného, nežli hmotné tělo intelektuálních (rozumových) v něm obsažených duchů. Fyzikové by sice raději slyšeli, kdybych zde místo duchů dosadil „volné, nevázané síly“; protože však chceme postupovat důkladně, vezmeme také místo vlastnosti touto vlastností obdařenou věc samu, již tu je duch sám aneb, jelikož zde nemáme co činit s jedním, nýbrž s velmi mnoha duchy, tedy duchové sami.

Ježto jsme nyní stanovili toto, můžeme ihned přijít této věci na nanejvýš neklamnou stopu, a tak tedy poslyšte: Jelikož duch je síla **pozitivně** - polární, usiluje ustavičně o naprosto nevázanou svobodu a ve vázaném stavu je jen potud klidný, dokud nezakouší nezvyklou újmu od obklopující jej negativní polarity anebo - ještě srozumitelněji řečeno - od svého obalu. Utrpí-li však tento obal zvenčí jakýkoli tlak, bývá duch ze své zvyklé tísnivé sféry ihned probuzen a dává najevo svou existenci pohybem rozpínavosti, což se pak vždy projevuje známým vám již zjevem svícení.

Tak daleko bychom to nyní přivedli; ale nicméně každý řekne: „Toto může být sice správné, ale co je to vlastní svícení o sobě, přece však ještě nevíme!“

Já však pravím: Jen ještě malé strpení; neboť všichni zajisté víte, že letitý, objemný dub jednou ranou nepadne!

A tak se zajisté také již vypořádáme s oním vlastním svícením.

Co je tedy toto svícení o sobě?

Následující příklad vám učiní věc názornou. Co pozorujete na člověku, jehož srdce je ještě plno pýchy, dostane-li odněkud nějakou notnou pokořující ránu? Nebude ihned nadmíru rozhněván tak, že se z toho začne na celém těle zlostit třásti a jeho oči se rozzáří, jakoby za nimi umístil výheň a jeho vlasy se zježí na všechny strany?! Je-li v okolí stejně smýšlejících, zda se pak nestane také toto okolí, i když ne v tak vysokém stupni, nicméně spoluhněvým?!

Jsem toho mínění, že tento zjev nepotřebuje zde podrobnějšího vysvětlování, nýbrž stačí, abyste jen pohlédli na válčící vojsko a jistě vám neujde, kterak toto vyzařování hněvu anebo tato „horečka zuřivosti“ zachvacuje tisíce a tisíce a strhuje je v krvavou šarvátku.

Nuže, uvažujete-li o tom jen poněkud vnitřně, měli bychom naše svícení o sobě úplně vysvětleno; neboť pozitivně - polární duch uzavřený v negativní polaritě, ocitá se nárazem rovněž v hněvu, jímž je uvědomování si (postřehování) svého zajetí. Tím to uvědomováním se v něm probouzí velká žádostivost rozpínat anebo osvobodit se.

Jelikož však jeho vnější, negativní jej obklopující polarita má tu vlastnost, že je sice až po jistý stupeň rozpínavá, jinak je však nicméně nezničitelná, anebo spíše neroztrhatelná, rozpíná se v ní duch, chtějící se státi svobodný, jak se to dá: Ježto však přesto nemůže pro-

razit, stahuje se rychle zase spět, potom se však v mylném domnění pokouší s obnovenou silou znovu svou schránku roztrhnout, - kterýžto úkon mnohý duch je s to v jedné sekundě i mnohotisíckrát opakovat. Toto počínání se nazývá „zuřivost“ a je provázáno stále rostoucím hněvem.

Jaký je však potom zřejmý následek tohoto aktu (úkonu), který o sobě může býti nazván opravdovou „horečkou zuřivosti“?

Ne jiný než že se jiní, dosud klidní duchové, jsoucí poblíž tohoto ducha hněvem rozzuřeného, pociťují tuto horečku, poněvadž jsou ve své vnější polaritě spolu uvedeni v podobnou spolehorečku a toto šíření spolehorečky může ovšem pokračovat tím rychleji, že negativní obaly duchů, z nichž se vlastně vzduch skládá, těsně k sobě přiléhají.

Nyní máme vlastně již celou tu věc; neboť je to právě ona horečka ducha, kterou lze jak zvířecím, tak také zvláště lidským okem postřehovati. Toto postřehování je vlastně to, co nazýváte „svícením“; neboť oko je tak zařízeno, že může tyto nejjemnější záchvěvy vnímat a to proto, že každé oko je o sobě více méně též zpola duchovní a zpola hmotné a má s tím, co se tu nazývá „světlem“, zcela stejnou polaritu a proto také může vše, co je s ním spřízněné, vnímat a pociťovat.

Když pak tímto popsáním způsobem nějaká taková polarita v sobě vzplane, nastává přitom také zjev osvětlení. Osvětlení není pak o sobě nic jiného, nežli spoluuchvacování oněch duchovních polarit, které jsou v sousedství takové v sobě vznícené duchovní polarity. Toto šíření zachvacuje podle stupně velikosti a prudkosti vznícené bližší nebo vzdálenější duchovní polarity a uvádí je, i když ne do prudkého, tedy přece jen citelného stavu horečnatého. Tento horečnatý stav se ovšem stává stále slabším, čím jsou ostatní duchovní polarity prostorově vzdálenější od vlastní v sobě se vzněcující hlavní polarity.

Nyní řekněte: „svícení bylo by nám tedy jasné, avšak ještě nechápeme, proč spatřujeme osvětlené předměty co do tvaru, a dále nám není jasná povaha rozmanitého světla, zejména světla slunečního.“

Zde však řeknu už jen tolik, že, když jsme v tomto ohledu důkladně již překonali tu největší obtíž, nebude již ani toto velkým uměním víry, důvěry a po cestě pravé lásky; na Co se tedy týče zření předmětů, není to o sobě ničím jiným nežli zabraňováním onoho známého nám již šíření hmotným, pevným tvarem nějakého předmětu, kterýžto zabraňování odpovídá úplně tomuto tvaru, anebo je to dvojí návrat od nějakého předmětu, od něhož dostalo protiraz - anebo - rozumíme-li snáze - odraz.

Co se však týče slunečního světla, jest jeho svícení stejnorodé se svícením známé nám jiskřičky. Rozdíl spočívá jen v tom, že bílé světlo sluneční pochází od chvění **lásky** téměř tímž způsobem, jako pochází známé vám červenavé světlo požáru od chvění **hněvu**; a ježto světlo sluneční pochází od chvění lásky, různí se také jeho šíření od šíření onoho světla, které pochází od chvění hněvu.

V čem však spočívá tento rozdíl a jak následkem něho dospějeme k našemu vítězství pokud se týče našeho zvířátka, bude vám ukázáno příště!

A tak se tedy pro dnešek s tímto opět spokojíme!

10. Podstata éteru a slunečního světla

23. března 1842

Snad jste už někdy slyšeli, že čím níže je nějaká krajina Zemi, tím hustší je v ní také vzduch. To je zcela přirozeným následkem toho, že nejen vzduch, nýbrž také všechny věci stávají se tím hustšími, čím blíže paprskovitě postoupí k společnému středisku; čím více se však vzdalují od tohoto střediska, tím se stávají řidšími.

Co je o sobě vzduch obklopující nějaké pozemské těleso, víme tedy už dílem z průběhu nynějšího sdělení, ještě více však z ostatních již dávno podaných vysvětlení o věcech přirozeného světa.

Abych vás však, Moji milí, zprostil delšího hledání, říkám vám ještě jednou, že vzduch, tak jako veškerá hmota, není nic jiného nežli duchovně - hmotným a hmotně - duchovním

konfliktem (utkáním), a že, čím níže jsou všechny tyto duchovní potence, tím jsou horší a čím výše se zdržují nad Planetami, tím jsou příjemně, pokojnější a stálejší.

Víme-li nyní toto, nebude nám potom připadatí zatěžko, aspoň v povšechném přehledu, poznati co do obsahu Zemi i se vzduchem ji obklopujícím a poté s lehkou myslí říci: Těleso zemské se vším, co mu náleží i se vzduchem je obklopujícím, a sebe dále sahajícím, není celkem nic jiného nežli gradací (stupňováním) duchů, kteří se v takové Planetě usadili, aby nastoupili známý nám již „**návrat**.”

„No,” otážete se, „a co tedy potom naplňuje rozsáhlý prostor mezi Sluncem a Planetou?”

Přírodozpytci praví, že tu je nanejvýš lehký a poddajný éter. Co by však řekli fyzikové, kdyby museli zřetelně vyložit, co je tedy tento éter o sobě?

Věru, taková otázka by si těžko vydobyla cenu padesáti dukátů! Neboť předně éter se nedá zkoumat mikroskopem, neboť ani vzduch, který je mnohem hustší, nelze mikroskopem parciálně (ve svých součástech) zjistit, chemicky by však mohli fyzikové éter zkoumat, kdyby jej nějak mohli dostat do svých retort (křivulí). Jelikož však oblast vlatního éteru začíná se teprve ve výši dvou, tří, čtyř a u severního pólu dokonce teprve ve výši deseti německých mil nad Zemí, bude zajisté všem přírodozpytcům poněkud zatěžko opatřiti si odtamtud za svého tělesného života éter za účelem zkoumání.

My však půjdeme po mnohem pohodlnější a jistější cestě, totiž po cestě vnitřní víry, důvěry a po cestě pravé lásky; na této cestě je pastýři volů a ovcí Sirius rozjímáním blíže nežli je na temné cestě nadmíru krátkozrakého bádání lidského rozumu dešťová kapka, která padla příliš matematickému přírodozpytci na nos.

A tak pravíme: Éter je rovněž věc duchovní, která se chová ke všem Planetám sice **positivně**, ale k sluncím **negativně**.

Éter tvoří tedy velmi čistí, pokojní snášenliví duchové; neboť kdyby nebyli takoví, jak těžké by to měla světová tělesa na cestě kolem Slunce, která je rozsáhlou dráhou, po níž se musí planeta pohybovat ohromnou rychlostí!

Jelikož však tito éteričtí duchové jsou tedy nesmírně čistí, pokojní a povolní, nenachází u nich, ať je to cokoli, nižádné překážky ve svém pohybu, - a byť by byla bytost anebo věc chtějící se pohybovat aneb nucena se pohybovat sebemenší a nepatrnější.

Nuže hleďte, Moji milí, ježto nyní toto víme, nebude asi již zatěžko, vysvětliti sluneční záření a jeho šíření! Dříve však nežli to budeme moci učinit, musíme vedle Planety věnovati také několik okamžiků svítícímu Slunci a tázati se: Jak to tam vypadá a co se tam děje?

Toto je zajisté nutné; neboť jinak se dříve nebo později jistě sami otážete: Jak lze někomu vysvětlovat účinek, když se mu zamílčí příčina účinku?!

Že Slunce je nanejvýš silně svítícím světovým tělesem, netřeba nikomu podrobněji vysvětlovat; neboť takové vysvětlení poskytují každému jeho vlastní zdravé oči.

Jak se však **stává** tak nesmírně silně svítícím? A jak to vypadá na jeho povrchu a jak také až do jeho středu?

Hleďte, to je zcela jiná otázka, která musí být ještě ve vsí krátkosti zodpověděna, nežli se budeme moci prospěšně vrátit k našemu hlavnímu tématu.

U Sluncí musí vám býti především nápadná už jejich mimořádná velikost, podle níž je Slunce nezřídka milionkrát, ano několik milionkrát větší nežli ta či ona jeho Planeta.

Co je tedy Slunce o sobě?

Slunce o sobě je Planeta dokonalého stavu a všechny Planety jsou jen „Družicemi” této velké a dokonalé Planety.

Odkudpak pochází to mimořádné světlo, které obklopuje takovou dokonalou Planetu?

Toto světlo pochází z duchovní radosti lásky duchů obklopující tuto dokonalou Planetu.

Jsou tito duchové snad již dokonalými duchy?

Tato otázka se musí opět rozvésti a to v sedm různých věcí, kterým však nicméně nebude lze příliš zatěžko důkladně porozumět, jelikož jsou v nejkrásnějším pořádku vedle sebe.

Těchto sedm věcí je tedy sedm různých duchů v Slunci, kteří společně podmiňují ono velké světlo Slunce.

Chcete-li důkladněji poznat vnitřní povahu těchto duchů, pak pohlédněte na sedm přikázání lásky k bližnímu a na ona tři přikázání, jež slouží těmto sedmi přikázáním za podklad, kterými má člověk poznávat svůj poměr k Bohu, svému Stvořiteli; tak máte pak ihned dovr-

šený cyklus duchovního spolku na slunečním tělese. Také barvy duhy dávají vám poznávat tento řád.

Co však nyní plyne z tohoto předběžného připomenutí?

Z tohoto předběžného připomenutí nevyplývá nic jiného, nežli že Slunce ve své vnitřní sféře je shromaždištěm sedmerých duchů. Mezi nimi jsou duchové, kteří za účelem zkoušky budou napřed Sluncem přesazeni do Planet, a opět duchové, kteří se jako dokonalí vrátili. Prvá třída se má ještě zdokonalovat, tvoří pak vnitřní obsah slunečního tělesa, druhá, již zdokonalená třída, tvoří jeho vnější světelný obal.

Hleďte, kdybyste byli s to trochu ostře vidět, byl by vlastně kámen úrazu již odstraněn; ježto jste však stále ještě slabého zraku a vedle toho také trochu nedoslýchaví, musím vám tedy ještě dodat, že tito duchové to jsou, kteří způsobují vlastní záření Slunce svými záchvěvy lásky a lasti!

Co se však týče šíření tohoto světla, upozorňuji vás pouze jen na duchy mající se ještě zdokonalovat, kteří se ještě musejí neustále od Slunce vzdalovat. Tímto máme navlas vysvětleno ono šíření světla, o němž byla již řeč při tvoření planetárního uzlu, a tím máte také vysvětleno podstatu oněch vám již často zmíněných ze Slunce vycházejících atomických zvířátek, jimiž jsou zároveň dány záchvěvy již **zdokonalených** duchů jako posilující dar **nedokonalým** Slunce pouštějícím duchům na cestu jejich zdokonalování.

11. Moucha shromažďovatelem světla a života

(24. března 1842)

Vy se asi otážete řkouce: „To vše je dobré a pravdivé; ale co tedy pudí nedokonalé ještě duchy prvního druhu ze Slunce ven do širých, nekonečných prostorů?“

A Já vám na to odpovídám: Nic jiného nežli Můj věčný řád podle něhož tito ze Slunce putující duchové, jsou sice **pozitivně** - polárně nasyceni, ale v základě a o sobě jsou jen **negativní!**

Co se však děje, mají-li dva stejné póly přijít blízko k sobě? Nic jiného, nežli že se tak dlouho odpuzují, dokud pól pouze pozitivně živený, nicméně však v základu o sobě jen negativní, neodvzdal vše pozitivní!

Nuže hleďte, tyto známé nám atomické bytosti jsou v základu bytosti **negativní** a mohou zůstávat v Slunci jen tak dlouho, dokud podřezují tento ráz. Nasycují-li se však světlem z pozitivní pólové oblasti slunečních duchů příliš dychtivě, takže se tím co do podstaty světla již velmi málo rozlišují od vlastních pozitivně - polárních duchů, kteří jsou již dokonalí, jsou pak také od pozitivně polárních bytostí ihned vypuzeni a to rychlostí věru duchovou. Tito takto vypuzovaní duchové jsou vlastním vyzařujícím slunečním světlem, jež, dopadne-li na nějaké světové těleso, sdílí se mu co do **pozitivní** části a to je tedy ono s sebou vzaté světlo anebo spíše dále ještě trávající radostné chvění lásky dokonalých duchů.

Co do **negativní** části jsou však tyto vycházející atomické bytosti zejména při přiblížení se k nějakému světovému tělesu, ihned zproštěny své pozitivní části a pak se jako antipolární bytosti vracejí opět k Slunci, - a to je pak obraz světla dopadajícího ze Slunce. A ježto se tyto bytosti pro svou velikou rychlost pohybují vždy přímočaře, je také vysvětlitelné, proč lze předměty slunečním světlem osvětlené nadmíru jasně vidět, zvláště není-li v atmosférickém vzduchu žádných vzruchů.

Že však nějaký osvětlený tvar může být ve všech svých částech úplně viděn, pochází zase odtud, že **jakákoli hmota**, z níž je nějaký tvar utvořen, není - jak už víte- ničím jiným, nežli rovněž **konfliktem duchovních potenci**.

Když tedy tito rychlí nositelé světla ze slunce narazí na nějaký tvar, přijímá tento tvar - podle toho, jaký je svým vnitřním obsahem - ihned části, které se mu zamlouvají a to, čeho nepotřebuje, nechává v největší rychlosti všemi směry od sebe odejít.

Podle toho je tedy oko jen přijímacím ústrojím pro rozmanité rozdíly hlavního anebo odraženého světla; a tyto rozmanité rozdíly světla jsou pak také ovšem strůjci všech rozmanitých věcí v oku, způsobilém pro tyto rozdíly světla.

Jestliže to nyní víte a chápete, pokud je vám to tělesnými smysly jen možné, pak vám musí být konečně jasno, že tedy **vše**, cokoli se jeví být hmotným, není v podstatě vlastně nic hmotného, nýbrž je to samé **duchovno**; jenže vy nemůžete toto duchovno zřít, protože ještě nejste v duchovní polaritě. Až budete však jednou v duchovní polaritě, pak nastane ihned opačný zjev, a vy budete pak zřít jen duchovno; ale budete si muset veškeré hmotno přimyslet právě tak, jako si nyní přimýšlíte duchovno ke hmotnu. Proto se tedy nemusíte také příliš divit, když během tohoto sdělení narazíte tu a tam na věci, které vám nemohou být zcela jasny; neboť kdyby vám již nyní měly být všechny tyto poměry úplně objasněny, museli byste z hmoty zcela přestoupit do čistého duchovna, k čemuž nyní ještě čas.

Ale pokud je jen možno pojmout duchovno do hmotna, potud je vám během tohoto sdělení také dostatečně ukázáno, jak pochybnou cestu nastupuj ti, kdož před sebou nemají nic jiného nežli hmotu; a jak nerozumnými se stávají naproti tomu také ti, kteří při svých bádáních dělají všude skoky své moudrosti daleko nad hmotu!

Když jsme tedy letmým pohledem uvedli a pokud možno důkladně srozumitelně vám ukázali rozdíly mezi světlem a světlem, zářením a zářením, učinili jste tím také již řečenou představu k naší vítězné budově a obrátíme se tedy opět k našemu téměř již zcela zapomenutému zvířátku.

Ale Já vidím již zase novou otázku ve vás, která zní takto: „No, ale jaký úkol tedy však nyní pojednou obdrží naše ubohá moucha mezi Slunci a Zeměmi a mezi všemi těmito teď uvedenými světlo plodícími a světlo nosícími duchy?“

Tato otázka bude brzy zodpověděna, řeknete-li: „Jaký as úkol má zde moucha mezi duchy světlo plodícími a světlo nosícími?“

Moucha, díím Já, má zde za úkol dělat medium (prostředníka) a státi se **duchem shromažďujícím světlo!**

Hleďte, v tom vězí to velké tajemství!

Mohli byste kdy říci: „Nyní chápeme tuto bytost!“ a přitom byste si museli sami vydat na nejvyšší hlasité svědectví, že nevíte, na jakém je stanovisku, - co by bylo přitom vaše chápání?

Vpravdě, pravím vám: Bylo by tu málo rozdílu mezi tím, jak vidíte mouchu anebo jinou věc **vy**, anebo jak vidí toto zvířátko jiné zvíře, až na to, že vy je dovedete pojmenovat a říci, že má šest noh, dvě křídla, tělo, hlavu a že patří do říše létajícího hmyzu, - a pak snad ještě nadto dvě anebo tři hypotézy (domněnky).

Je tedy stanovisko nějaké věci základnou, s které se teprve jeví pozorovaná věc ve své úplné pravdě.

Co však je pravda nějaké věci?

Vizte a slyšte: **Duchovno věci je pravda!** Dokud toto není vyšetřeno, podobá se vše hluchému, prázdnému ořechu, v němž nic není.

Tedy stanovisko je základnou; to jsme vyslovili a to se také musí osvědčit! Pohlédněte tedy na naši mouchu na tomto středním stanovisku!

Je moucha jediné duchovní, anebo jediné hmotná?

Nikoli, musíte říci, moucha je **dilem hmotná** - a, jelikož žije, **dilem duchovní**. Jest jako nesčetné jiné bytosti, mezi dvěma hlavními polaritami, totiž mezi pozitivně živoucí polaritou Slunce a negativní polaritou Planety stojící naproti Slunci.

To značí: Je **neutrální**, to jest - není ani zcela pozitivní, ani zcela negativní. Ano, tak je to správné, dobré a pravdivé: není ani pouhým strůjcem světla, ani pouhým nositelem světla, nýbrž je **shromažďovatelem** světla.

Co je však světlo?

Víme, že vyplývá z pohyblivosti života; je tedy světlo a život jedno a totéž a světlo je tedy jen jevem života.

Ježto však naše moucha je shromažďovatelem světla, čeho shromažďovatelem je pak ještě? Anebo lépe řečeno: Není potom - **shromažďovatelem života?**

Jakpak se tedy tento život projevuje v mouše?

Projevuje se snad také ještě skvoucím světlem?

Museli byste být slepí, anebo mít fantastické oko, kdybyste kdy mohli o nějaké mouše tvrdit, že jste ji viděli poletovat jako svatojánskou samosvícící světlušku. Ano, moucha ucho-

vává v sobě zcela vzorně život; nenechává jej již vyzařovat a oděla se tmavým šatem, aby se mohl život v ní tím více rozmnožovat.

Nuže hleďte, Moji milí, kdo na mouše nepoznává podstatu pokory, ten musí být více než trojnásobně slepý!

Vy znáte její mnohostrannou užitečnost; ale světlo světa jí nezná. A tak musí být ona pilná, horlivá, dokonce každým svým pohybem užitečná moucha vydána na pospas všemožnému opovrhování! Pročpak je tomu však? Protože moucha je shromažďovatelem života a raději v sobě život rozmnožuje, než aby se jím sama sebe ničíc pyšnila.

Nuže, vidíte ono stanovisko, s něhož nyní všemi směry vyrážejí paprsky, abyste náležitě osvíceni mohli zřít vítězství, kterého toto zvířátko povždy zmužile vybojovává?!

Co je vlastně toto vítězství?

Vraťme se jen k našemu stanovisku a všimněme si dobře všech věcí, o nichž jsme dosud slyšeli! Ano, vycházejíce od prvního základu vzniku světla, uvažujíce dobře o všem, co bylo o světle sděleno, musíme rukama a nohama chápat, že mezi všemi pomyslitelnými úkoly je nejtěžší řešiti **tento** úkol: Jak lze svobodný život vázat a jak život předtím volně se rojící shromažďovat?

Při tvoření Planety jsme slyšeli, že je to moucha, která jako první viditelný tvor obývá Planetu. Zde jsme tedy viděli nejdříve mouchu soustřeďovat v sobě rozptýlený život; nyní po světle vidíme mouchu opět mezi Sluncem a Planetami jako shromažďovatele života.

Jaký je rozdíl mezi nyníškem a onou pradávnu dobou, kdy byla moucha dosud jediným obyvatelem zemského tělesa?

Jednak zcela žádný, neboť ještě podnes, jako tehdy odpovídá moucha úplně své přirozenosti a řádu; ale na druhé straně je opět rozdíl nekonečný, neboť moucha stojí nyní na nejnižší polární špičce (stupni; vyd.) nejen shromažďování života, nýbrž také jeho obrácení k potencím stále větším a vřelejším a konečně až k nejvyšší potenci Praživota samého.

Tehdy mezi mouchou a mezi onou nekonečnou Potencí byla ještě nekonečná propast; nyní je vyplněna bytostí člověka, jakož i téměř nekonečnou předchozí řadou bytostí před člověkem. Zda nelze toto považovat za nekonečný rozdíl mezi tehdejskem a nyníškem?

Tehdy vám bylo ukázáno, čím tehdy toto zvířátko bylo; nyní vám bude sice také totéž ukázáno, - ale bude vám v tom ukázáno i **vítězství**. A proto je také nekonečný rozdíl mezi tehdy a nyní. Neboť tehdy by vám ještě žádná moucha nemohla zpívat o vítězství; nyní však může. A tak je také mezi její tehdejší a její nyníšší písní nekonečný rozdíl.

A co jest vlastně tento nekonečný rozdíl?

To je právě ono vítězství!

A co jest tedy to vítězství?

Zde otevřete ruku a uchopte vítězství u svého vlastního nosu! A kdybyste ho snad ještě nepostřehovali, pak vám to musím přímo říci: **Udržení život** je tím vítězstvím!

A jak udržela moucha tento život?

Udržela jej svou velkou **činností**, neboť život chce být **pěstován**! Dále jej udržela svou velkou **pokorou**; neboť život chce být **shromažďován**! Udržela jej nejslepějším **podrobiváním se** Mé řídící vůli; neboť veškeren život musí býti **řízen**, má-li se jednou jaksi nalézt a sebevědomě poznat!

Uvažujete-li nyní o těchto věcech a uvažujete-li o zákonech, které vám byly Mnou vydány k věčnému zachování života a srovnáváte-li toto vše náležitě navzájem majíce stále na zřeteli, co je to vítězství, pak konečně také jednou poznáte, co je míněno počátečními strofami mouchy, kde se praví: „Moucha, ta moucha, o vítězství vám pje!“

Neboť tato malá písnička o několika strofách, která vám byla již před delší dobou dána, může být od začátku až do konce považována jen za počáteční strofu k této vám nyní dané velké písni. Jelikož teprve v této velké písni poznáváte vlastní vítěznou píseň mouchy a jelikož jsme nyní toto vítězství poznali, podívejme se na toto vítězství u sebe samých a hleďme, abychom se stávali způsobilejšími a způsobilejšími, abychom se vzájemně vždy víc a více sblížovali a tak na sobě samých zakusili ono konečné největší vítězství, jímž jest **znovuspojení každého jednotlivého života s Mým pravěčným Životem**.

A jak toto spojení bude bez nejmenší újmy postupovat, aby každý život, nehledíc k tomu, že je v nejužším svazku s Praživotem, zůstal o sobě věčně samostatný, o tom ať nám moucha zazpívá ještě jednu malou píseň v příštím a posledním sdělení!

12. Moucha symbolem pokory.

25. března 1842

Co se vyzumívá touto újmou, o tom jste sice již dostatečně slyšeli v průběhu tohoto sdělení, ano nejen v jeho průběhu, nýbrž obdrželi jste také již častěji několik jiných sdělení, jak tu může člověk státi nicméně o sobě sám, i když se ve svém srdci co nejvroucněji spojuje se svým Tvůrcem. Přesto však zůstává ještě vždy jakýsi pocit temnoty, a víra má ještě tvrdé pole a duše těžko to přijímá, jak může míti člověk, v duchu úplně svobodný, samostatný život, který je však spojen s Praživotem Tvůrce tak, že s ním úplně tvoří jen **jeden** Život.

Ano, věru, toto pochopit v pozemské omezenosti je ovšem neobyčejně těžké a Já pravím vám: Kdo se tomu nenaučí z oné skromné písničky mouchy, anebo nyní ještě zřetelněji řečeno, kdo se tomu nenaučí z nejnítěrnější pokory na cestě kříže, ano ještě zřetelněji a jasněji řečeno, kdo se tomu nenaučí ode Mne, Otce, jenž jsem nejvyšší nejnítěrnější pokora Sama, ten to nepochopí, a jistě také častokrátě věčně nikdy neporozumí, jak totiž mohou být Otec a děti úplně jedno.

Abyste si však mohli učinit o tom odůvodněnou představu, přihlédněme ještě ke dvěma věcem, totiž k velkému člověku, který sluje „**svět**“ a k druhému velkému člověku, který sluje „**nebe**“.

Vzhledem k tomuto prvému člověku po stránce formálně materiální lze celé Slupkové globy (sousvětí)³ plné Sluncí a Světů nazvat sotva nervovou bradavičkou jeho bytosti, a považuje-li se tento člověk i v této své velikosti úplně za **jeden** život, tak jako vy se považujete za **jeden** život, - skládá se proto skutečně jen z **jednoho** života?

Já myslím, aby se poznalo, že tento velký sousvětový člověk (Člověk skládající se ze Světů) žije dokonce mnohonásobným životem, není třeba dále zcela nic jiného, nežli jen pohlednout na roj much a ony svým bzučením oznámí, že již dokonce ony, jako prvá zvířátka mají o sobě uzavřený život. Oč mnohem více musí člověk o sobě totéž doznat, a ještě více celá Země plná národů a jiných živoucích bytostí nescíslných druhů a ještě mnohem více Slunce se svými dokonalými bytostmi a ještě mnohem více každé Centrální slunce se svými nejdokonalejšími a nejmocnějšími duchy a konečně ještě více jeden o sobě uzavřený Slupkový glób, který obsahuje dokonce téměř již nescíslné množství světových těles, neřkuli teprve bytostí na nich.

A přece všechny tyto Slupkové globy, všechna Centrální slunce, všechna Druhořadá centrální slunce, všechna planetární slunce a všechna ostatní vedlejší Slunce se svými Planetami a se všemi bytostmi na nich nejsou v podstatě nic jiného, nežli části těla tohoto velkého Sousvětového člověka, který jako takový má tak dobře uzavřený život jako každý člověk z vás na Zemi a s ní v tomto velkém Sousvětovém člověku.

Hleďte, toť úvaha po stránce **hmotné!**

Nyní přihlédněme k **Nebeskému člověku**, k jehož velikosti má se onen dříve jmenovaný velký Sousvětový člověk právě tak, jako triliontina atomu k velikosti jmenovaného Sousvětového člověka.

Ano, nebe z hlediska lidského je tak veliké, že všechny ty nesčetné miliardy Slupkových globů, z nichž se skládá tento velký již zmíněný Sousvětový člověk, měly by velmi pohodlné místo v jedné rource chloupku na jeho těle, takže by v ní mohly konat všechny své pohyby, aniž by se kdy dotkly i jen stěn této rourky chloupku!

Nyní si představte, kolik života má tedy tento Nebeský člověk již v jedné rource chlupu anebo aspoň v jiné, oné rource chlupy odpovídající části těla a kolik života teprve musí mít v jednom údu, kolik teprve v srdci a kolik ve své celé tělesné bytosti! A přece tento celý Nebeský člověk jako takový myslí jen jako jednoduchý, sám o sobě jsoucí člověk, zatím co v

³ Hulsengloben (Slupkové globy). Podrobněji o těchto globech viz. na př. „Robert Blum 2.díl,kap. 300 a 301; př. Viz též vzor slupkového globu (schéma).

něm nesčetné miliardy nejdokonalejších andělů a duchů rovněž tak odloučeně o sobě myslí a žijí jako onen velký Nebeský člověk!

Ano, v tomto Nebeském člověku jsou ještě jiné poměry, na základě nichž bytosti úplně stejně smýšlející a stejně milující tvoří spolek, který o sobě představuje obdobně jako nějaké pozemské světové těleso anebo aspoň díl jednoho úplně jednoho člověka, který může o sobě opět také zcela dokonale myslet a cítit, jako by to byl jen ojedinelý, o sobě tu jsou lidé!

Ano, dodávám ještě: V Mé nekonečnosti je dokonce několik takových nebi a každé takové nebe je o sobě opět jedním úplným člověkem a teprve všechna tato nebe tvoří úhrnem opět jednoho rovněž nekonečného člověka, jenž nemůže být nikým myšlenkově prožíván ani pocítován leč jedině Mnou, jelikož on je Mým vlastním tělem neboli Bohem ve Svě nekonečnosti, který své jáství a jedinství zajisté co nejurčitěji a nejjasněji myšlenkově prožívá a prociťuje, - a přec jaká mnohost života v něm!

Když nyní tyto dva obrazy i jen poněkud přirovnáte a pak v duchu projdete, pak vám zajisté nikdy neujde, že se v jednom věčném a nekonečném Životě mohou svobodně pohybovat a nejvyšších slastí života tu dokonale požívat nesčetné životy, zatím co jsou to však jen části jednoho hlavního života v Bohu.

Hleďte, toto tedy zpívá moucha v pokoře: a pokora je tou vlastní pravou hlavní mouchou člověka samého! Neboť podobně jako moucha ve světadíle začíná vydobývat v sobě vítězství nad životem, tak začíná také pokora v člověku tímž způsobem přijímat a v sobě uzavírat nejsvobodnější život z Boha a pak svou vytrvalostí a odvahou vychovávat a silně vypěstovávat v sobě tuto věčnou svátost, kterouž je živoucí Kristus v jednom každém pravém člověku. A když Jeho život přešel do všech částí duše a duší také do masitého těla, pak tento zjev, jakožto skutečné dějství v duchu je zajisté vítězstvím, ano v pravdě nejvyšším vítězstvím, jakého si kdy člověk mohl vydobýt; neboť tímto vítězstvím zajmul zajisté v sobě nejvyšší Život Boží, osvobodil si jej láskou a sjednotil se nyní s věčným Bohem, Otcem vsí lásky.

Řekněte Mi, není toto vítězstvím, o němž vám moucha píše?!

Chcete-li však náležitě porozumět mouše, která vám tu píše o tomto vítězství, pak se otažte vlastní, pravé mouchy v sobě, kterouž je dokonalá pokora, a ať vám dá velkou odpověď! Ano, skrze ni se vám dostane toho, co je tu správným, pravým vítězstvím!

Jako však je láska plodem pokory, tak je věčná pravda anebo Světlo všeho světla plodem lásky; a vyrůstá-li láska z pokory a pravda z lásky, pak je to správný vzrůst a pravý strom života a pravý strom všeho svatého poznání života a všeho, což jeho jest, časně i věčně.

Kdo tu však chce tajemství života vypátrat dokonce snad svým světským rozumem, ten jich jistě nikdy nikde nenalezne, nýbrž rozumem ztratí ještě tu trošku života, kterou si předtím nahospodařil ve svém dětství. Neboť vpravdě pravím vám: Kdo vnitřnímu slovu, když se oznamuje do srdce každého lépe smýšlejícího člověka buď napomínajícím svědomím, či jako slyšitelné slovo ústy nějakého probudilého - s dětsky prostou zbožnou myslí nevěří, a potom však nejen zůstává pouhým posluchačem tohoto slova, který se nanejvýš pouze obdivuje hned tomu, hned onomu; co se v něm vyskytuje, nýbrž je uvádí ve skutek, tu pravím vám ještě jednou: Vpravdě, vpravdě, slyšení a vidění nikoho do nebe nepřivede, nýbrž jediné konání!

V průběhu tohoto sdělení jste však slyšeli, že život, dokud je souzen, se nemůže vrátiti zpět; a zároveň musíte také z evangelia vědět, kde se praví: „**Ne Já, nýbrž slovo, které jsem k vám mluvil, bude vás soudit!**“

Hleďte, je tedy slovo soudcem: pro toho, kdo je pln k věčnému životu - a pro toho, kdo ho neplní, k věčné smrti! Neboť nikdo nemůže dospět k jistotě leč na **činné** cestě kříže podle slova, které zde nehlásá nic jiného nežli pokoru a lásku; kdo však je tu pouhým posluchačem a nejedná podle živého slova, které ho má připravovat k životu, ten se také nebude moci spojit s jeho pozitivně živou silou, nýbrž zůstane ve své negativní polaritě smrti, z níž se ovšem těžko kdy vyvine ve věčnosti pozitivní polární život.

Jaké jsou však prvé příznaky takového soudu k smrti u neuskutečnovatele slova?

Prvními příznaky jsou pochybnosti o pravosti té či oné části božského zjevení.

Copak je však taková pochybnost o sobě?

Pochybnost tu není ničím jiným nežli mdlobou vnitřního života, následkem které klesá duch zpět do sebe a v duši nesvítí žádné jiné světlo nežli matné přirozené pološero, v němž

část světla pochází ještě od stále více slábnoucích paprsků ducha, klamná část přibývajícího světla však od světa klamajícího všechny smysly.

Kam potom vedou takové duchovní mdloby, není-li duch usilovnou činností podle slova brzy opět znovu probuzen, k tomu netřeba velkého vysvětlování.

Kdo tedy za tohoto života nepřejde do opravdové pozitivní polaritě věčného života, ten se odsoudí sám do polaritě negativní, z níž věčně nikdy nepovstane!

Obě tyto polaritě mají se však k sobě jako **duchovno** ke **hmotnu**, anebo jako živoucí vnitřní plod k mrtvé vnější skořápce.

Kdo přejde do plodu, přejde do života: kdo však přejde do skořápky, přejde do smrti.

Vy však už přece víte, že v každé věci a jistě ještě tím více v Bohu jsou dvě polaritě; a jako božské Bytí je věčné, tak musejí i tyto dvě polaritě bytí věčné.

Kdo je tu řízen slovem, anebo spíše sám se řídí podle slova, přijímá do sebe život a odpovídá božské pozitivní polaritě, jež jest nejsvobodnějším a nejneobmezenějším Bytím.

Kdo však nepřijímá do sebe slovo skutečně, nýbrž nechává je probíhat pouze svým negativním rozumem, toho bude slovo samo soudit negativní polaritě, která je základním principem všeho hmotného a tím tedy vší smrti a vší obmezenosti; - z toho plyne, že přirozený svět nebude míti rovněž tak věčně nikdy konce, jako svět duchovní, nýbrž zůstane jako věčný, negativně polární podklad všeho duchovního a svobodného. Který úděl je tedy šťastnější - býti po všechny věčnosti věčností přivtělen k negativní anebo k pozitivní polaritě Boha, to jest býti věčně v nejpůlnější blaženosti nejsvobodnějším duchem andělským anebo býti vyobcovaným satanem v mrtvém kameni -, to si můžete nyní sami rozhodnout.

Pravda je sice pro živého všude, ale pro mrtvého není v celé nekonečnosti světlo nikde.

A toto třeba u sebe chovat, co o pravdě má vždy dosvědčovat⁴; a právě toto je nadmíru dobrá věc, ano věčné kolo života, do něhož máte vnikat, které se však netočí jen k pobavení rozumu, nýbrž vážně ve skutku jen se točí, a tím teprve pravda jako světlo pravého života v něm povstane a veskrze jej provane.

Hleďte, pochopíte-li nyní toto, pak zajisté také pochopíte, že tón je takový, jaká je píšťalka, aneb světlo je takové, jaký je život a odměna taková, jaká je práce, aneb poznání aneb sebevědomí věčného života v sobě je takové, jako je skutek podle slova; a jaká je hora, takový její tvar anebo jak je uzpůsoben život, tak se také utváří jeho pól; a jaké je srdce, takový je také jeho hlas, anebo jaká je pokora v srdci, takové je také živé slovo v něm. Nyní se již asi sotva budete tázati: „kdo pochopí as v sobě tuto zvěst, komu olivy dozrá ratolest?“ Neboť z průběhu tohoto sdělení víte, co je pravda a co světlo a budete podle toho také vědět a snadno chápat, jak je pravda světlem světlu, a světlo světlu k soudu, to jest buď k soudu, kterýž obrací život k životu, anebo naopak, jak to již víte.

Rozvážíte-li dobře vše, co tu bylo řečeno, zda nebudete moci ještě porozumět otázce: „Jak můžeš o Slunce usilovat a Zemi ve světle znesvěcovat?“ Anebo česky řečeno: Můžeš dvěma pánům sloužit?

Neboť kdo usiluje o Slunce nebo-li o živoucí zdokonalení, jak se může s tímto světlem obracet k vnějšímu světu, aby jím nabýval výhod?! Anebo abyste tomu ještě zřetelněji rozuměli: Jak chce člověk, osvojující si božské pravdy svým rozumem dospět k životu věčnému, nechce-li dáti slovu vzejít v sobě ve skutek?!

To je pak člověk, jenž v uloupeném světle znesvěcuje svou leností půdu, na níž má být činným pro život! Či nevědí dokonce již fyzikové, že se stejné polaritě nikdy nepřitahují, nýbrž vždy odpuzují?! Je-li však Země o sobě shnilá a lenivá, bude snad moci býti kdy nečinností oživena?!

Je tudíž zajisté jasno, že dvěma pánům nelze sloužit - tedy nikoli lenivému rozumu a živoucímu skutku zároveň.

Kdo se však může ucházet o Slunce, nemá znesvěcovat světlem Zemi, nýbrž spíše ji svým skutkem žehnat, aby se mu také ze Země stávalo slunce.

A tak je tedy zcela oprávněna výzva k temnému pochybovači, aby prchal, když Já Slunce dolů stahuji. Ale kam má prchnout?

---

⁴ Srov. píseň na konci! Vyd.

Ať se zeptá mouchy, a ta mu řekne, jakým směrem se život ubírá a kterak se pak má, vyzbrojen velkými lichvářskými procenty, navrátit; ale moucha mu také ještě řekne, kam ještě může, ano spíše musí prchnout, nehodlá-li se navrátit k věčnému životu všeho života skrze skutek slova.

Kdo tu již aspoň poněkud otevřel oči, ten také nebude muset příliš dlouho hledat, aby spatřil celou nekonečnost plnou jelenů, kteří tu opravdu pádí o závod k Pracíli, kam zaměřil život již v naší mouše; neboť „jeleni“ a „stále svobodně se stávající život“ znamenají jedno a totéž.

Víte-li nyní to, pak také víte, kdo a jak tu může zrušit nekonečný řetěz řady bytostí, stoupajících k Prazdroji všeho světla a všeho života.

Zde je však položena rozumovému člověku otázka, může také jsa nečinný, zrušit tento řetěz a stejně také druhá a poslední otázka: Stopu pravdy nelze-li ti nalézt, totiž skutkem, kdo tě pak má z noci věčné smrti vyvést?

Myslím, že tato poslední otázka nepotřebuje již dalšího vysvětlování, neboť je vám zajisté již z obsahu tohoto spisu dostatečně známo, že, má-li se kdo vyprostit z noci věčné smrti, musí být živým uskutečňovatelem slova, - a ne pouze posluchačem, anebo snad kritikem, ba co ještě více, opovrhovatelem, ano dokonce i popíračem Mého slova.

Kdo však chce být pravým uskutečňovatelem slova, tomu tedy musí býti toto slovo úplně vážným, aby pak mohl s Mým milým Davidem říci: „Bůh je mou pravou vážností; zpívat budu a básnit: toť také sláva má. Probud' se, loutno a harfo! Časně budu vstávat. Děkovati budu Tobě, Pane, mezi národy a chválu pěti Tobě mezi lidmi; neboť pokud nebesa jsou, sahá milost Tvá, a až k oblakům, pravda Tvá. Vyvýšíš Se, nad nebesa Bože, a nade všecku Zemi slávu Svou; aby Tvoji milí přátelé byli vysvobozeni, pomoz pravicí Svou a vyslyš mne!“ (Žalm 108; vyd.)

Zda nepěje zde David, že Bůh je jeho pravou vážností?

Jak může však býti Bůh u člověka jinak nežli ve slově?! Tedy slovo musí býti člověku vážností, proto má je zpívat anebo poslouchat a pak básnit aneb konat; a to je ona sláva aneb světlo člověka samo.

David zde volá loutny a harfy a chce časně vstát, aby tedy konal, **co?**

Nic jiného nežli slovo; neboť kdo přijímá slovo do srdce a podle něho jedná a koná to mezi národy a mezi lidmi, anebo jest uprostřed oněch dvou vám již známých polarit a snaží se odtud vzhůru k Bohu, a nedává **se mýlit** ani národy ani lidmi anebo svým rozumem, ani svou lenivostí, ale děkuje Mně a chválu pěje na těch nejlepších loutnách a harfách.

Ano, věru, kdo toto koná, komu je Bůh, jako Davidovi, opravdovou vážností, ten velmi dobře ví, jak daleko sahá Má milost, aneb jak daleko vychází ze Mne život - do všech věčných prostorů, jimiž jsou nebe, o nichž vám bylo dnes dostatečně řečeno; také ví, co jsou ona „oblaka pravdy“, totiž že to jsou duchové věčného života.

Ano, komu je Bůh pravou vážností, ten v sobě poznává vítězství a volá rovněž s Davidem: „Povznes Se, Bože, nad nebe - anebo nad tento můj dřívější život - a Tvá sláva - anebo Tvé živé světlo - ať se rozlévá nad veškeré země mého bytí, aby tím všichni milí přátelé, aneb všichni, kdož se obrátili k životu, ať jsou dosud na kterémkoli stupni, byli brzy zbaveni všeho toho, co náleží smrti!“

Ano, komu je Bůh, jako Davidovi, opravdovou vážností, ten podobně jako on ještě na konci zvolá: „Pane, Bože můj a Otče můj, - hle, mé srdce je přeplněno láskou k Tobě! Hleď, z této hlubiny mé pokory prosím snažně a volám k Tobě, abys mi pomohl Svou prací, aneb mi dal opravdové světlo života a abych pak mohl s Tebou býti jednotným dokonalým životem; proto vyslyš mne, Bože můj!“

Hleďte, toť pravá prosba pro toho, kdo si v duchu a ve vší pravdě může říci: „Bůh jest mou opravdovou vážností!“

Neboť komu je Bůh opravdovou vážností, ten se také úplně obrátí k Bohu a nebude se ohlížet jedním okem zpět na svět a pouze druhým okem k Bohu. Nejen své oči, nýbrž celou svou bytost pozdvihne k Bohu! Ale v době, jaká je dnes, věřte Mně, je příliš málo vážnosti k Bohu a lidstvo upadlo vesměs do největší vlažnosti a poslední kapky životní síly, kterou ještě má, používá výhradně pro věci světské!

Kolik tu pak zbude onoho ke Mně se vracejícího života, to si budete moci bez velkých obtíží hlavy na prstech spočítat a buďte ujištěni, že zde slov „nesčíslný“ a „nekonečný“ nepoužijeme!

Ale má nám snad proto být úzko? Ó Mé milé dítky, nikoli! Neboť přesto přece jen jde vše cestou, kterou předpisuje Mé soudící slovo, buď **vzhůru** anebo **dolů**; a tak zcela volně řečeno: Ačkoliv Země byla vykoupena za drahé výkupné a postavena do centra mezi Mé dvě nekonečné polaridy, jsou přesto v daleké nekonečnosti ještě velmi mnohé Země, po kterých kráčeji věrnější děti nežli na této jedinečně nejnevědčnější Zemi, - a přece jsem žádné z nich neučinil to, co jí!

Leč věčnost není ještě u konce; její další trvání je nekonečné! Běda této Zemi, jestliže odvrátím Svě srdce od ní a obrátím k Zemi jiné!

Dbejte náležitě všeho toho, co jste obdrželi v této mouše a jedejte podle toho! Držte opodál svůj rozum, ale za to tím blíže své srdce, tak poznáte v sobě opravdové vítězství života a budete se moci vznést k sedminásobnému světlu a k trojnásobnému světlu nad světlo sedminásobné!

Toto vám však ještě konečně dodávám: Kdyby někdo měl nějakou pochybnost a nemohl úplně uvěřití tomuto sdělení, aby se tím stal činným ve svém srdci, učiní lépe, když se ho nedotkne; neboť dotkne-li se toho, posílí si vnitřního soudce k smrti. Nedotkne-li se však toho, bude jeho soud také lehčí a cesta k negativnímu pólu snesitelnější a snad se po věčnostech obrátí.

Kdo to však čte a považuje to za mocného průvodce k životu a podle toho jedná, věru, ten má také již vítězství v sobě, což vše jedině je svatou vůlí lásky vašeho Otce věčně. Amen.

13.Útěcha z vysoké moudrosti, kterou je tu řešiti.

6. března 1864

To třeba u sebe stále chovat,
co o pravdě má vždy dosvědčovat.
Dobrá to věc, stále třeba říkat,
do toho kola života vnikat,
jež se vždy točí vážně jen tam,
kde zářící pravdy stálý je van.

Jaká pišťalka, takový tón dá,
jaká práce je, taková i mzda,
jaká hora je, takový tvar vždy dá,
jaké srdce je, taký hlas vydá!
Kdo pochopí as v sobě tuto zvěst?
Komu olivy dozrá ratolest?

Pravda světlem světlu v každý je čas,
světlo světlu k soudu bývá vždy zas.
Jak můžeš o slunce usilovat,
a zemi ve světle znesvěcovat?
Temný pochybovači, prchej již,
Kde Já velím sluncím sejítí níž!
Hleď, - jeleni pádí každou chvíli
můžeš snad zrušit ten řetěz k cíli?
Stopy pravdy nelze-li ti nalézt,
kdo tě pak má z moci temna vyvést?

* * *

OBSAH

Předmluva	1
MOUCHA	1
1. Vznik mouchy	2
2. Nohy mouchy	3
3. Moucha vyrovnávatelkou elektřiny ve vzduchu	4
4. Moucha zachránkyní člověka života	5
5. Moucha udržovatelkou zdravého vzduchu	7
6. Moucha chemikem potravin a rozdělovatelkou elektřiny	8
7. Moucha shromaždištěm života z Boha	11
8. Moucha a vznik komet	12
9. Příčina a podstata světla.	15
10. Podstata éteru a slunečního světla	17
11. Moucha shromažďovatelem světla a života	19
12. Moucha symbolem pokory	22
13. Útěcha z vysoké moudrosti	26
Obsah	27

* * *

ePub&Pdf: 2014 LiveSpirit